

КИЇВСЬКИЙ СТОЛИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ БОРИСА ГРІНЧЕНКА

Факультет журналістики

Кафедра міжнародної журналістики

КВАЛІФІКАЦІЙНА БАКАЛАВРСЬКА РОБОТА

на тему:

“Створення авторського ютуб-каналу про судову систему України в контексті справ потерпілих під час Революції Гідності”

Здобувача ІV курсу
групи МЖб-2-22-4.0д
ступеня вищої освіти «бакалавр»
галузі знань 06 Журналістика
спеціальності 061 Журналістика
освітньої програми 061.00.05 Міжнародна
журналістика

Романюка Ярослава Анатолійовича

Використання чужих ідей, результатів
і текстів мають посилання на
відповідне джерело

(підпис студента) _____
(ініціали, прізвище)

Науковий керівник:
Печеранський Ігор Петрович
професор кафедри міжнародної
журналістики

Кількість балів: _____ Оцінка: ECTS _____

Допускаю до захисту перед ЕК

_____ В.І. Терещук

завідувач кафедри
міжнародної журналістики

Голова комісії

_____ (підпис) _____ (ініціали, прізвище)

Члени комісії

_____ (підпис) _____ (ініціали, прізвище)

_____ (підпис) _____ (ініціали, прізвище)

_____ (підпис) _____ (ініціали, прізвище)

_____ (підпис) _____ (ініціали, прізвище)

м. Київ — 2026 рік

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ I. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ	8
РОЗДІЛ II. СПЕЦИФІКАЦІЯ ТА ЦІЛЬОВА АВДИТОРІЯ ПРОДУКТУ.....	27
• 2.1 Обґрунтування інформаційного проєкту	27
• 2.2 Проблема безкарності в судовій системі.....	29
• 2.3 Роль Василя Пазиняка у проєкті	31
• 2.4 Вплив зовнішніх факторів на роботу судів	32
• 2.5 Зв'язок судової проблематики з оцінкою Революції Гідності	33
• 2.6 Структура платформи та формату	34
• 2.7 Жанрова палітра	35
• 2.8 Авторська ідея	37
• 2.9 Особливості цільової аудиторії	38
РОЗДІЛ III. Технічні та програмні засоби, необхідні для втілення проєкту.....	40
• 3.1 Програмне забезпечення та обладнання для створення матеріалу.....	40
• 3.2 Камери та постановка кадру	42
• 3.3 Освітлення	43
• 3.4 Робота зі звуком.....	45
• 3.5 Монтаж та фінальна обробка.....	46
• 3.6 Додаткові технічні засоби.....	48
• 3.7 Висновки до розділу.....	48
ВИСНОВКИ.....	50
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	53
ДОКУМЕНТАЦІЯ.....	61
АНОТАЦІЯ.....	65

ВСТУП

Актуальність теми. Корупція та глибока криза судової влади є одними з найбільш гострих і невирішених проблем сучасної України. Понад дванадцять років після Революції Гідності 2013–2014 років, яка стала потужним проявом народної волі проти корупції та олігархічного режиму Віктора Януковича, більшість громадян продовжує відчувати тотальну недовіру до судової системи. Саме суди виявилися однією з найменш реформованих гілок влади, де старі схеми впливу, «телефонне право» та формальні маніпуляції продовжують домінувати, девальвуючи ключові здобутки Майдану.

За даними соціологічних досліджень, рівень довіри до судової системи в Україні залишається критично низьким. У 2025–2026 роках лише близько 9–17% громадян висловлюють повну або часткову довіру судам, тоді як понад 60–70% висловлюють недовіру [54; 56]. Така ситуація підриває верховенство права й загальну стабільність держави, особливо в умовах зовнішньої агресії [50]. Громадяни, які виходили на Майдан з вимогами справедливості та покарання винних, сьогодні часто бачать, як справи щодо злочинів силовиків режиму Януковича затягуються на роки або закриваються через формальні причини, зокрема сплив строків давності [47; 53].

Яскравим прикладом цієї системної кризи є справа колишнього командира львівського підрозділу «Беркуту» Ростислава Пацеляка. З липня 2016 року у Святошинському районному суді Києва під головуванням судді Анатолія Ясельського розглядалася справа, в якій Пацеляку інкримінували організацію жорстоких силових дій проти мирних протестувальників 18 лютого 2014 року на вулиці Інститутській та в Кріпосному провулку. За матеріалами слідства, підрозділ під його командуванням причетний до вбивств, замахів на вбивство та заподіяння тяжких тілесних ушкоджень 78 потерпілим, серед яких були журналісти, народні депутати та активісти [46].

Після майже восьмирічного розгляду 29 лютого 2024 року суддя Ясельський закриття справу за строками давності [46]. Потерпілі неодноразово заявляли, що їх неналежно повідомили про ключове судове засідання, через що вони були позбавлені можливості висловити свою позицію та захистити права [52]. Вища рада правосуддя (ВРП) неодноразово розглядала дисциплінарні скарги щодо судді. У листопаді 2025 року ВРП застосувала до Ясельського суворе стягнення: тимчасово відсторонила від здійснення правосуддя, позбавила доплат і направила на підвищення кваліфікації до Національної школи суддів [49]. У травні 2026 року Велика Палата Верховного Суду залишила це рішення в силі [41; 42].

Така ситуація демонструє, що механізми суддівської відповідальності працюють вкрай неефективно. Навіть при серйозних наріканнях судді часто отримують лише символічні покарання і продовжують працювати, ухвалюючи рішення, які суперечать принципам справедливості.

Василь Степанович Пазиняк — народний депутат України VII скликання від Всеукраїнського об'єднання «Батьківщина», активний учасник Революції Гідності — став ключовим співрозмовником у журналістському матеріалі [39]. У глибокому інтерв'ю він детально розкрив механізми корупційного впливу на судову систему, практику «телефонне право», неефективність Вищої ради правосуддя та збереження старих схем у суддівському середовищі.

Пазиняк безпосередньо брав участь у подіях на Майдані, постраждав від дій силовиків 18 лютого 2014 року і має особисте бачення того, як нереалізовані вимоги Революції Гідності призвели до сьогоденної кризи правосуддя [59]. Він підкреслює, що судова система залишається одним із найбільш консервативних і корумпованих інститутів держави [50]. Багато справ щодо злочинів проти учасників Майдану або зтягуються, або закриваються під формальними приводами, а винні у вбивствах героїв Небесної Сотні часто уникають реального покарання [53].

Інтерв'ю з Василем Пазиняком дозволяє зафіксувати цінні свідчення учасника подій та проаналізувати, чому через понад десять років після Майдану ключові вимоги щодо справедливості залишаються невиконаними [60]. Це особливо важливо для молодіжної аудиторії YouTube, яка часто не має повного контексту тих подій або отримує спотворену інформацію через різні медіа-джерела [32].

Мета роботи — провести журналістське дослідження системних проблем корупції, безкарності та неефективності судової системи України в контексті нереалізованих ідеалів Революції Гідності на основі глибокого інтерв'ю з Василем Пазиняком та створити якісний журналістський відео-матеріал для платформи YouTube.

Завдання кваліфікаційної бакалаврської роботи:

1. Проаналізувати причини, хронологію, ключові події та наслідки Революції Гідності 2013–2014 років, з акцентом на вимоги учасників щодо судової реформи, люстрації, покарання винних у злочинах проти мирних протестувальників та встановлення верховенства права [17; 23; 27].

2. Здійснити детальний журналістський аналіз сучасного стану судової системи України, механізмів корупційного впливу, практики «телефонного права» та безкарності суддів на конкретному прикладі справи судді Анатолія Ясельського та беркутівця Ростислава Пацеляка, з урахуванням рішень ВРП та Верховного Суду [41; 46; 49].

3. Дослідити роль, повноваження та реальну ефективність Вищої ради правосуддя як органу суддівського самоврядування в забезпеченні дисциплінарної відповідальності суддів, зокрема на прикладі розгляду матеріалів щодо судді Ясельського, та оцінити, наскільки цей орган здатен забезпечити реальне очищення суддівського корпусу [45; 49].

4. Підготувати та реалізувати журналістське відеоінтерв'ю з Василем Степановичем Пазиняком: розробити концепцію матеріалу,

сценарій питань, провести зйомку, монтаж і підготовку до публікації на YouTube як повноцінний журналістський продукт [6].

5. Оцінити журналістську ефективність створеного відео-матеріалу через платформні метрики (кількість переглядів, середній час перегляду, динаміка утримання уваги, коментарі, поширення) та загальну реакцію аудиторії на порушені теми [33].

Об'єкт дослідження: судова система України як ключовий інститут забезпечення верховенства права в контексті наслідків та нереалізованих вимог Революції Гідності.

Предмет дослідження: журналістське висвітлення системних проблем корупції, безкарності суддів та неефективності механізмів відповідальності в судовій владі через формат глибокого інтерв'ю з безпосереднім учасником Революції Гідності Василем Пазиняком.

Методи дослідження:

- *Історичний аналіз* — для реконструкції перебігу Революції Гідності, її причин, ключових подій та впливу на подальші спроби реформування судової системи [17; 27].
- *Журналістське інтерв'ювання* — глибинне, структуроване інтерв'ю з Василем Пазиняком як основне емпіричне джерело первинної інформації [14].
- *Контент-аналіз* — вивчення судових рішень, матеріалів ВРП, публічних заяв, ЗМІ-публікацій та офіційних документів щодо справи Ясельського — Пацеляка [46; 49; 55].
- *Порівняльний аналіз* — зіставлення декларативних цілей та вимог Майдану з реальним станом судової реформи через понад десять років після подій [54; 59].
- *Метод медіааналізу* — вивчення специфіки створення та сприйняття журналістського відео-контенту на платформі YouTube [18; 32].

Технічна реалізація журналістського відеоінтерв'ю. Зйомка проводилася в форматі класичного журналістського інтерв'ю з елементами документалістики. Було організовано триточкове освітлення (ключове, заповнююче та контрове світло) для забезпечення якісної картинки, об'єму та природного вигляду співрозмовника [26; 37]. Використано три камери для фіксації різних ракурсів [70].

Монтаж виконано в Adobe Premiere Pro. У процесі застосовувалися інструменти кольорокорекції для природної передачі кольорів, обробки аудіо (зменшення шумів, еквалайзер, компресор, нормалізація гучності), додавання графічних елементів, стабілізації зображення та фінального експорту в оптимальному форматі для публікації на YouTube [5; 11].

Структура роботи. Робота складається з теоретичної та практичної частин. Теоретична частина містить обґрунтування актуальності теми, широкий історичний огляд Революції Гідності, детальний журналістський аналіз сучасного стану судової системи, розбір конкретної справи Ясельського — Пацеляка, характеристику ролі ВРП та методологію дослідження. Практична частина включає концепцію та сценарій інтерв'ю з Василем Пазиняком, опис процесу створення відео-матеріалу, презентацію готового журналістського продукту та оцінку його впливу на аудиторію.

РОЗДІЛ I. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ

Революція Гідності 2013–2014 років стала точкою ціннісного зламу та наймасштабнішим виявом громадянської суб'єктності в новітній історії України. Суспільний протест, що спалахнув 21 листопада 2013 року як реакція на геополітичний реверс режиму Віктора Януковича, після силового розгону студентства в ніч проти 30 листопада переріс у масове повстання проти системного авторитаризму та тотальної корупції. Створення Самооборони Майдану, ескалація протистояння на вулиці Грушевського в січні 2014 року та трагічні розстріли 18–20 лютого на вулиці Інститутській і в Кріпосному провулку, де загинули герої Небесної Сотні, переформатували суспільно-політичне поле держави [44; 46; 47; 53].

Ключова вимога Євромайдану полягала у радикальній інституційній перебудові, насамперед — повному очищенні судової гілки влади, яка виступала каральним інструментом автократії, тоді як фізичне усунення корумпованих еліт було лише першочерговим кроком. Проте в постреволюційний період системні спроби реформування правосуддя зіткнулися з жорстким саботажем внутрішнього корпоративного середовища. Незважаючи на заснування нових органів суддівського врядування (Вищої ради правосуддя та Вищої кваліфікаційної комісії суддів), інститут «телефонного права» та корупційні мережі зберегли свій вплив.

Згідно з моніторинговими дослідженнями соціологічної служби Центру Разумкова та Фонду «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва за 2025–2026 роки, показники суспільної довіри до судової системи залишаються на критично низькому рівні [54; 56]. Повну довіру до судів декларують від 9% до 18% респондентів, тоді як загальний рівень недовіри коливається у межах 65%–75% [54; 56]. Цей інституційний вакуум довіри безпосередньо загрожує національній безпеці, а також підриває суспільну солідарність в умовах

тривалої повномасштабної війни, оскільки несправедливість у тилу деморалізує фронт і цивільне населення [50].

У цьому аналітичному зрізі постать Василя Степановича Пазиняка — народного депутата України VII скликання та безпосереднього учасника боїв на Майдані 18 лютого 2014 року (де він отримав тілесні ушкодження) — постає як експертно-біографічне джерело [39; 59].

Для наукового осмислення ролі створеного відеоінтерв'ю в публічному просторі залучено теорію комунікативної дії Юргена Габермаса [4]. Габермас розглядає публічну сферу як простір вільного, раціонального дискурсу, де громадяни через комунікацію досягають консенсусу [4]. Проте в сучасних реаліях відбувається «колонізація життєвого світу» системними імперативами влади та капіталу (олігархізація медіа, державний контроль порядку денного) [4].

Генеza загальнонаціонального протесту 2013–2014 років коріниться у глибокому суспільно-політичному та ціннісному конфлікті між тогочасним державно-клановим керівництвом та українським громадянським суспільством. Поштовхом до початку виступів стала офіційна заява Кабінету Міністрів України від 21 листопада 2013 року про призупинення процесу підготовки до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом [48]. Це рішення, ухвалене під прямим тиском Російської Федерації, спричинило миттєву реакцію населення, яке сприйняло дії влади як зраду національних інтересів та відмову від цивілізаційного вибору.

Увечері 21 листопада на майдані Незалежності в Києві зібралися перші кілька сотень протестувальників, переважно журналісти, студенти та громадські активісти. Протягом наступного тижня хвиля мітингів охопила інші великі міста держави. Головні гасла початкового етапу мали суто

проєвропейський характер, а ключовою вимогою було підписання Угоди на Вільнюському саміті Східного партнерства 28–29 листопада.

Якісна трансформація протестного руху відбулася після того, як Янукович остаточно відмовився від підписання документа у Вільнюсі. В ніч проти 30 листопада 2013 року спецпідрозділ міліції «Беркут» вчинив силове витіснення та побиття студентів, які залишалися на майдані Незалежності [47]. Жорстокість дій правоохоронців, зафіксована стрімерами та журналістами, змінила характер протесту. Вже 1 грудня 2013 року на Всеукраїнське віче у центрі Києва вийшло, за різними оцінками, від 500 тисяч до 1 мільйона громадян. Порядок денний змістився з проєвропейських гасел на внутрішньополітичні вимоги: відставка уряду Миколи Азарова, дострокові вибори Президента, покарання керівників МВС та звільнення затриманих активістів.

Наступний етап ескалації пов'язаний із криміналізацією протесту з боку чинного режиму. 16 січня 2014 року Верховна Рада України із грубим порушенням регламенту ухвалила пакет диктаторських законів [23]. Ці нормативні акти фактично ліквідовували свободу слова, забороняли мирні зібрання, запроваджували поняття «іноземний агент» та створювали легальні підстави для масових репресій [23]. Відповіддю суспільства став початок активного силового спротиву. 19 січня 2014 року на вулиці Грушевського розпочалися тривалі зіткнення між мітингувальниками та силовиками. Саме тоді, 22 січня, з'явилися перші загиблі серед протестувальників — Сергій Нігоян та Михайло Жизневський, що остаточно унеможливило мирний компроміс із владою.

Кульмінацією та водночас трагічною розв'язкою протистояння став лютий 2014 року. 18 лютого мирний наступ активістів до Верховної Ради з метою повернення до Конституції 2004 року завершився жорстоким розгоном з боку міліції та найманих кримінальних елементів (тітушок) у Маріїнському парку, на вулиці Шовковичній та в Кріпосному провулку [44;

46]. Того ж вечора силовики розпочали штурм барикад на Майдані, під час якого спалахнув Будинок профспілок. Найбільш криваві події відбулися 20 лютого 2014 року на вулиці Інститутській, де підрозділи чорної роти «Беркуту» застосували вогнепальну зброю проти беззбройних чи мінімально захищених протестувальників [47; 53]. Загалом жертвами розстрілів стали понад сто осіб, які увійшли в історію як Небесна Сотня [53]. Результатом цієї жертвості стала втеча Януковича 21–22 лютого, самоусунення уряду та відновлення парламентсько-президентської республіки [44].

Аналіз програмних документів, заяв Ради Майдану та гасел протестувальників демонструє чітку траєкторію розвитку суспільних вимог. Якщо 21 листопада рушійною силою був зовнішньополітичний вектор, то після 30 листопада на перший план вийшов захист базових прав людини — свободи слова, недоторканності особи та права на мирний протест. Суспільство усвідомило, що євроінтеграція є неможливою без демонтажу корумпованої державної моделі.

У січні та лютому 2014 року вимоги структурувалися у чітку систему інституційних реформ, де центральне місце посідали такі пункти:

- Ліквідація репресивного апарату та люстрація правоохоронних органів: Повна реорганізація Міністерства внутрішніх справ, розформування спецпідрозділу «Беркут» та притягнення до кримінальної відповідальності посадових осіб, які віддавали накази про застосування сили [47].
- Очищення та докорінна реформа судової влади: Суди під час протестів штампували нічні рішення про заборону мітингів, відправляли поранених активістів до слідчих ізоляторів та позбавляли водійських прав учасників Автомайдану. Повне перезавантаження судівського корпусу стало базовою умовою виходу з кризи.

- Деолігархізація та боротьба з корупцією: Створення незалежних антикорупційних органів із широкими повноваженнями для перевірки статків держслужбовців.
- Конституційна реформа: Повернення до балансу влади зразка 2004 року з метою обмеження одноосібних повноважень Президента та посилення ролі парламенту [44].

Таким чином, усунення Януковича з посади розглядалося суспільством не як фінал революції, а як відкриття можливості для системного перезавантаження держави. Вимоги Майдану стосувалися не заміни прізвищ у кабінетах, а повної зміни правил гри, де ключовим орієнтиром мало стати верховенство права.

Перехід від барикадних протистоянь лютого 2014 року до довготривалих юридичних процедур у постреволюційний період змінив характер боротьби за задекларовані ідеали Майдану. Прямий вуличний спротив трансформувався у правову площину, де головним критерієм успіху революції мало стати справедливе покарання організаторів та виконавців злочинів проти мирних громадян. Проте часовий відрив у понад дванадцять років створив глибоку кризу сприйняття цих подій в українському суспільстві. Поступове затягування розгляду кримінальних проваджень призвело до деформації колективної пам'яті, коли суспільний запит на невідворотність покарання почав стикатися з байдужістю та процесуальним саботажем [47; 53].

У медіалінгвістичному та журналістському аспектах виникає потреба в інструментах, які здатні поєднати історичний контекст Майдану із сучасною судовою практикою. Офіційні протоколи засідань, юридичні звіти та сухі пресрелізи органів суддівського врядування за 2024–2026 роки відокремлюють правову сутність справ від їхнього первинного ціннісного змісту. Це стирає межу між формальним дотриманням норм права та реальним правосуддям. Для деконструкції цього процесу журналістика має

звернутися до фіксації живого досвіду очевидців, які здатні порівняти обіцянки постреволуційного очищення влади з дійсним станом речей у залах засідань.

Саме на цьому перетині історичної хронології та правового аналізу виникає необхідність залучення методології усної історії через формат глибокого телевізійного чи цифрового інтерв'ю. Журналістське дослідження потребує верифікованого джерела інформації, яке володіє одночасно політичним досвідом законотворця та безпосереднім досвідом перебування на лінії вогню. Такий підхід дозволяє об'єднати фактологічну точність подій лютого 2014 року з критичним осмисленням сучасного судового процесу, виступаючи основою для створення незалежного аудіовізуального продукту.

У цьому аналітичному зрізі постать Василя Степановича Пазиняка — народного депутата України VII скликання та безпосереднього учасника боїв на Майдані 18 лютого 2014 року (де він отримав тілесні ушкодження) — постає як експертно-біографічне джерело [39; 59]. Поєднання статусу політичного діяча вищого законодавчого органу держави із досвідом безпосереднього перебування в епіцентрі силового протистояння забезпечує подвійну верифікацію його свідчень [39; 59].

Як народний депутат, Василь Пазиняк володіє глибоким розумінням кулуарних політичних процесів, механізмів законотворчості та специфіки кадрових призначень у судовій системі, які відбувалися безпосередньо в період революційних подій і після них [39; 50]. Його біографічний досвід у Кріпосному провулку, де він отримав важкі травми під час виконання своїх депутатських повноважень із захисту мирних громадян, перетворює його зі стороннього аналітика на носія усної історії [46; 59].

У журналістському дослідженні такий тип респондента дозволяє подолати традиційний розрив між теоретичним аналізом законодавчих ініціатив та практичним розумінням ціни, яку суспільство заплатило за

можливість цих реформ. Інтерв'ю з Василем Пазиняком фіксує перспективу, де правовий аналіз діяльності органів суддівського врядування переплітається з емоційною пам'яттю про загиблих колег [39; 60].

Для наукового осмислення ролі створеного відеоінтерв'ю в публічному просторі залучено теорію комунікативної дії Юргена Габермаса. Габермас розглядає публічну сферу як простір вільного, раціонального дискурсу, де громадяни через комунікацію досягають консенсусу. Проте в сучасних реаліях відбувається «колонізація життєвого світу» системними імперативами влади та капіталу через олігархізацію медіа та державний контроль порядку денного. Бюрократичні структури та фінансові еліти перетворюють комунікативні майданчики на інструменти маніпулятивного управління. Юридична мова навмисно герметизується, а складні процедури засідань Вищої ради правосуддя подаються в медіа як суто технічні процеси, що усуває пересічного громадянина від контролю [45; 49]. Замість раціонально-критичного обговорення суспільству пропонується пасивне споживання готових інформаційних шаблонів.

У цьому контексті створення незалежного аудіовізуального контенту на платформі YouTube є спробою реалізації габермасівської комунікативної раціональності. Журналіст і спікер виступають суб'єктами горизонтальної комунікації. Вони спільно виводять маргіналізовану тему судового саботажу з кулуарів у простір відкритого критичного обговорення, відновлюючи первинну функцію публічної сфери. Платформа YouTube дозволяє відійти від вертикальної моделі мовлення, де аудиторія є лише об'єктом впливу [32]. У межах авторського каналу глядач отримує доступ до аргументів, документів та прямих свідчень Василя Пазиняка, що стимулює критичне мислення. Така взаємодія перетворює медіапростір на інструмент деколонізації життєвого світу, оскільки відновлює здатність громадян спільно визначати суспільно важливі пріоритети та вимагати відповідальності від державних інститутів.

Процес офіційного висвітлення судової реформи в Україні доцільно проаналізувати крізь призму концепції «режимів істини» (*régimes de vérité*) Мішеля Фуко. Французький мислитель стверджує, що істина тісно пов'язана із системами влади, які її виробляють та підтримують. Кожне суспільство має свій режим істини, її загальний дискурс, який воно приймає і змушує функціонувати як істинний. Офіційний наратив про судову реформу, що включає створення нових інституцій, як-от ВРП чи ГРД, та проведення публічних конкурсів та іспитів, формує владний «режим істини» про успішну побудову європейського правосуддя [45; 49]. Цей державний дискурс підтримується через публічні звіти, пресконференції та статистичні показники, які демонструють виконання міжнародних зобов'язань. Влада створює мовну систему, де правосуддя ототожнюється із самим фактом існування реформаторських органів, намагаючись легітимізувати поточний стан справ та представити тривалий розгляд кримінальних проваджень як природний процесуальний рух у межах чинного законодавства.

Проте цей дискурс влади маскує реальні практики: закриття справ проти винуватців трагедій Майдану, кругову поруку та збереження старих корупційних зв'язків [47; 53]. Відеоінтерв'ю як медіапродукт виступає інструментом створення контрдискурсу, який деконструює офіційні твердження, демонструючи глибокий розрив між декларованою формою та реальним корумпованим змістом системи. Контрдискурс, який формується у процесі розмови з Василем Пазиняком, спирається на факти, що руйнують офіційну оптимістичну картину [39]. Демонстрація конкретних кейсів, як-от закриття справи Ростислава Пацеляка через сплив строків давності, викриває неефективність створених інституцій [46; 49]. Журналістське дослідження підриває монополію влади на формування «істини», показуючи суспільству, що за європейським фасадом часто ховаються старі інструменти уникнення кримінальної відповідальності.

Цінність для розуміння природи корпоративного опору суддівського корпусу має теорія полів П'єра Бурдьє. Судова система функціонує як закрите «юридичне поле» із власним специфічним габітусом — системою сталих упереджень — та автономним розподілом символічного капіталу. Внутрішні гравці цього поля прагнуть зберегти монополію на ухвалення рішень, а також захистити свої привілеї від зовнішнього демократичного контролю громадянського суспільства. Габітус юридичного поля виступає як внутрішній кодекс поведінки та мислення, який змушує суддів діяти згідно з логікою самозбереження системи. Символічний капітал, що включає статус, недоторканність та право на остаточне тлумачення закону, розподіляється всередині поля за правилами, які часто суперечать суспільному уявленню про справедливість. Корпоративна солідарність суддівського поля пояснює, чому органи на кшталт Вищої ради правосуддя схильні виносити м'які догани замість повного виключення корумпованих чи заангажованих елементів із системи [45; 49].

Коли зовнішні суб'єкти, зокрема Громадська рада доброчесності чи журналісти, намагаються втрутитися у процеси очищення влади, юридичне поле вмикає механізми захисту. М'які дисциплінарні стягнення щодо судді Ясельського, які тривалий час обмежувалися доганами та тимчасовими відстороненнями, є проявом намагання поля мінімізувати символічні втрати [45; 49]. Система правосуддя прагне продемонструвати виконання процедур, одночасно рятуючи своїх представників від реального покарання. Журналістський аналіз у цьому випадку спрямований на те, щоб зламати закритість юридичного поля, зробивши його внутрішні правила зрозумілими для зовнішнього спостерігача.

Для опису механізмів доставки цієї інформації до споживача застосовано теорію масової самокомунікації Мануеля Кастельса. У мережевому суспільстві традиційні односпрямовані медіа втрачають монополію. Завдяки цифровим інструментам та платформі YouTube виникає

масова самокомунікація, яка дозволяє індивідам та незалежним журналістам самостійно генерувати та поширювати контент на великі аудиторії [32]. Цей горизонтальний мережевий простір стає головним майданчиком для формування контрвлади, здатної тиснути на закриті державні інституції. Масова самокомунікація поєднує глобальне охоплення традиційного телемовлення з автономією інтернет-користувача. Автор відеоконтенту самостійно визначає редакційну політику, формує порядок денний та обирає спікерів, уникаючи цензурного тиску чи комерційного впливу медіавласників. Мережева структура дозволяє інформації поширюватися через горизонтальні зв'язки, що робить процес дистрибуції контенту стійким до зовнішніх блокувань.

Контрвлада, за Кастельсом, народжується тоді, коли громадяни переформатують свої мережі комунікації для захисту власних інтересів. Ютуб-канал "Революція Гідності: післямова барикад" стає вузлом такої мережі контрвлади. Публікація інтерв'ю з Василем Пазиняком та правовий розбір дій суддівського корпусу запускають механізм суспільного тиску [32; 39]. Мережева аудиторія, мобілізована отриманою інформацією, трансформує цифрову активність у реальний політичний запит. Це змушує органи суддівського врядування реагувати на критику, оскільки ігнорування мережевих трендів за умов сучасного розвитку суспільства загрожує інституційній стійкості самої влади.

Цей процес базово спирається на теорію фреймінгу Роберта Ентмана та Ервінга Гофмана. Згідно з дослідженнями Роберта Ентмана, фреймінг передбачає відбір окремих аспектів реальності та підвищення їхньої значущості в тексті з метою просування певного визначення проблеми, причинно-наслідкової інтерпретації, моральної оцінки та рекомендацій щодо її вирішення. У цифровому полі навколо судової реформи конкурують два ключові фрейми: офіційно-оптимістичний та критично-реалістичний. Кожен

із них пропонує власну замкнену смислову матрицю, яка повністю трансформує сприйняття одних і тих самих юридичних фактів глядачем.

Офіційно-оптимістичний фрейм повністю підпорядкований державному дискурсу. Головним наративом тут виступає теза про успішне очищення системи, створення прозорих інституцій та незворотність європейської інтеграції. Будь-які інституційні затримки чи тривалі судові процеси в межах цього фрейму інтерпретуються як об'єктивна складність правових процедур та необхідність забезпечення фундаментального права обвинувачених на захист. Моральна оцінка зводиться до твердження, що судова система України демонструє зрілість і відповідність міжнародним стандартам. Відповідно, пропонувані рішення є продовження планових конкурсів, іспитів та моніторингу в межах чинного законодавства. Цей фрейм намагається утримати суспільство в межах легітимного державного наративу, створюючи заспокійливий ефект та переконуючи глядача, що реформа рухається у правильному напрямку, одночасно витісняючи на периферію факти закриття резонансних справ.

На противагу цьому, авторський ютуб-проект через інтерв'ю з Василем Пазиняком актуалізує та розгортає критично-реалістичний фрейм [32; 39]. Цей фрейм акцентує увагу на інституційному безладді, безкарності суддів та зраді первинних ідей Революції Гідності. Будь-які процесуальні зволікання у справах Майдану тут інтерпретуються не як технічна необхідність, а як свідомий саботаж з боку суддівського корпусу, який системно використовує процесуальні диверсії та штучне затягування часу для досягнення строків давності [47; 53]. Моральна оцінка в межах критично-реалістичного фрейму однозначна: *organs* суддівського самоврядування демонструють глибоку кругову поруку та захищають власні привілеї від суспільного контролю [45; 49]. Єдиним дієвим рішенням у цій парадигмі стає радикальний громадський контроль, медійна деконструкція рішень ВРП та постійний публічний тиск на систему. Завдяки детальному аналізу справи Пацеляка та дій судді

Ясельського, журналіст змінює фокус сприйняття правової ситуації [46]. Замість абстрактних звітів про реформи глядач бачить конкретні наслідки судової безкарності. Критично-реалістичний фрейм реконструює проблему, демонструючи, що без реального покарання винних у злочинах проти Майдану всі декларативні європейські інституції залишаються лише фасадом, який захищає інтереси суддівського поля.

Створений медіапродукт свідомо маркує події в межах другого фрейму, використовуючи як головний емпіричний референт конкретний юридичний прецедент [32]. Емпіричним ядром нашого дослідження є судова справа проти екскомандира львівського батальйону спецпідрозділу «Беркут» Ростислава Пацеляка, яка слухалася у Святошинському районному суді міста Києва під головуванням судді Анатолія Ясельського [46]. Спецпідрозділ під командуванням Пацеляка брав участь в одному з найжорстокіших розгонів мирних демонстрантів 18 лютого 2014 року [47]. Дії силовиків призвели до загибелі та замахів на вбивство, а також заподіяння тяжких тілесних ушкоджень 78 потерпілим, серед яких були народні депутати, журналісти та активісти [44; 46; 53].

Обвинувальний акт надійшов до суду ще у 2016 році [46]. Проте судовий процес тривав майже 8 років. За цей час суддя Ясельський призначив 226 судових засідань, з яких відбулося лише 133, а 93 засідання були відкладені через процесуальний саботаж, неявку захисників або штучне затягування розгляду з боку головуючого [46]. Як наслідок, 29 лютого 2024 року суддя Ясельський задовольнив клопотання захисту та закрив кримінальне провадження щодо Пацеляка у зв'язку із закінченням 10-річних строків давності притягнення до відповідальності відповідно до статті 49 Кримінального кодексу України [46].

Цей прецедент набув ознак особливого цинізму, коли під час засідань та журналістських розслідувань медіаплатформи Watchers та Слідство.Інфо оприлюднили такі факти [46]. Обвинувачений Ростислав Пацеляк уже понад

20 років володіє двома паспортами Російської Федерації (внутрішнім та закордонним), є військовослужбовцем запасу РФ і неодноразово літав туди після початку агресії у 2014 році [46]. У вересні 2023 року його було позбавлено громадянства України, що він намагався оскаржити [46]. У 2022 році Пацеляк, не перебуваючи на військовому обліку в Україні, дивовижним чином отримав бронювання від мобілізації за поданням Міністерства економіки [46]. У серпні 2024 року він вийшов із СІЗО під заставу всього в 1,2 мільйона гривень, а потерпілих та їхніх представників, зокрема Адвокатську дорадчу групу, суддя навіть належно не повідомив про фінальне засідання, де справу було закрито [46].

Реакція Вищої ради правосуддя на дисциплінарні скарги прокурорів Офісу Генерального прокурора та потерпілих яскраво ілюструє описану П'єром Бурдьє герметичність юридичного поля [45; 49]. Замість безальтернативного звільнення судді Ясельського за грубе порушення права на справедливий суд та процесуальних строків, Третя дисциплінарна палата ВРП спочатку винесла йому лише догану [45; 49]. Згодом, під тиском громадськості, 13 листопада 2025 року ВРП посилила захід: тимчасово відсторонила Ясельського від здійснення правосуддя на два місяці, позбавила доплат та направила до Національної школи суддів України для проходження курсу підвищення кваліфікації [45; 49]. Суддя Ясельський оскаржив це рішення, проте 5 травня 2026 року Велика Палата Верховного Суду України остаточно відхилила його скаргу і залишила рішення ВРП в силі [45; 49]. Навіть під час дії дисциплінарних обмежень суддя демонстрував правовий нігілізм, продовжуючи регулярно з'являтися у приміщенні суду. Цей кейс є прямим підтвердженням системної кризи правосуддя та ігнорування задекларованих цінностей Майдану.

У сучасному інформаційному полі особливого значення набуває феномен постправди, детально описаний Крістіаном Д'Анконою та Лі Макінтайром. У епоху постправди емоційні маніпуляції, суб'єктивні

інтерпретації та групові упередження витісняють об'єктивні факти. Замість раціонального зважування доказів суспільне сприйняття формується під впливом наративів, які апелюють до почуттів, особистих вірувань та ідеологічних симпатій, а не до верифікованої реальності. Офіційні органи просувають сухі пресрелізи про успіхи «інституційних трансформацій», намагаючись замилити очі міжнародним партнерам та імітувати прогрес через кількісні показники проведених конкурсів, автоматизованих відборів та круглих столів. Натомість реальні долі жертв Майдану, які роками безуспішно шукають справедливості, витісняються на периферію суспільної уваги, створюючи ситуацію інформаційного шуму, де гучні декларації влади покликані заглушити голоси потерпілих [47; 53].

Розгортання феномену постправди у висвітленні судової реформи проявляється у створенні так званої «паралельної медіареальності». Офіційні комунікаційні стратегії державних інституцій оперують абстрактними дефініціями успіху. Вони транслюють оптимістичні фрейми, де ухвалення нових законів чи створення чергових кваліфікаційних комісій автоматично прирівнюється до встановлення верховенства права. Ця симуляція реформи, заснована на вихолощеній мові європейських стандартів та рекомендацій Венеційської комісії, формує штучне інформаційне тло. У цьому тлі реальні факти, такі як процесуальний саботаж тривалістю у вісім років або закриття справ за строками давності, маркуються офіційним дискурсом як «поодинокі ексцеси виконавців» або «природні процесуальні складнощі перехідного періоду» [46; 47; 53]. Таким чином, інституційна мова постправди свідомо деконтекстуалізує критичні провали системи, підміняючи сутнісний аналіз ефективності правосуддя формальними звітами про проведені засідання та семінари.

Емоційне витіснення фактів у простір постправди також активно використовується внутрішніми гравцями юридичного поля для власного захисту [45; 49]. Захист обвинувачених у злочинах проти Майдану та лояльні до них судді вибудовують власні інтерпретаційні рамки, де тривале

затягування процесів подається як реалізація «права на захист» та «змагальність сторін». Об'єктивні цифри — наприклад, 93 відкладені засідання у справі Пацеляка — у межах постправдивого дискурсу втрачають свій викривальний характер, розмиваючись у нескінченних юридичних трактуваннях, формальних запереченнях та процедурних маніпуляціях [46]. Суспільство, перевантажене складними процесуальними деталями, втрачає фокус уваги. Це дозволяє системі маніпулювати колективною пам'яттю, експлуатуючи фактор часу та природне емоційне вигорання аудиторії. Створюється феномен «епістемічної втоми», за якої пересічний громадянин перестає відрізняти навмисний саботаж від звичайної судової рутини, що грає на руку корумпованим елементам системи.

За Крістіаном Д'Анконою, постправда базується на тому, що альтернативні факти починають сприйматися як рівноцінні реальним, якщо вони краще відповідають психологічному комфорту чи політичним інтересам зацікавлених груп. У нашому кейсі альтернативним фактом виступає офіційна позиція суддівського самоврядування, яка намагається представити м'яке дисциплінарне стягнення щодо судді Ясельського (відсторонення на два місяці та направлення до Національної школи суддів) як «адекватну правову реакцію» та ознаку самоочищення системи [45; 49]. Цей наратив повністю ігнорує той факт, що результатом «деяльності» судді стало остаточне закриття справи щодо масштабних порушень прав людини та загибелі людей на Майдані, а отже — повне нівелювання суспільного запиту на справедливість [46; 47; 53]. Лі Макінтайр наголошує, що постправда — це форма підкорення реальності ідеологічним чи системним потребам. Офіційний медіадискурс ВРП намагається перевести фокус із безповоротної втрати можливості покарати винного на формально-юридичну площину кваліфікаційних процедур [45; 49].

Створене відеоінтерв'ю як медіапродукт виконує функцію радикальної деконструкції цього постправдивого інформаційного поля [32]. Повертаючи у фокус розмови жорсткі, незаперечні факти судової справи проти

Ростислава Пацеляка, журналістське розслідування руйнує абстрактну заспокійливу риторику влади [46]. Коли глядачу демонструють прямий зв'язок між роками затягування процесу суддею Ясельським та фінальним звільненням від відповідальності особи з двома російськими паспортами, постправдивий туман офіційних пресрелізів розсіюється [46]. Медіапродукт актуалізує об'єктивну істину, виводячи її з-під гніту емоційних маніпуляцій та інституційного оковамилювання [32]. Інтерв'ю повертає подіям їхні первинні назви: саботаж називається саботажем, а кругова порука — круговою порукою. У такий спосіб незалежний аудіовізуальний контент стає інструментом епістемічного опору епосі постправди, повертаючи суспільству здатність бачити системні деформації без цензурних та бюрократичних фільтрів [32].

Завдяки механізмам встановлення порядку денного (agenda-setting, М. Мак-Комбс, Д. Шоу), якісна журналістика володіє потужним і детермінованим інструментарієм для фундаментальної зміни пріоритетів суспільного обговорення. Публікація розгорнутого, аналітичного відеоінтерв'ю з Василем Пазиняком на платформі YouTube дозволяє примусово повернути тему судової корупції та системного саботажу справ Майдану у фокус суспільної уваги, роблячи її максимально виразною, артикульованою та помітною для тисяч глядачів [32; 39]. Згідно з класичною концепцією Мак-Комбса та Шоу, медіа не можуть прямо диктувати аудиторії, що саме думати, але вони мають колосальний, часто безальтернативний вплив на те, про що думати. Конструюючи медійний порядок денний, журналіст переносить проблему саботажу правосуддя з категорії закритих, маргіналізованих або штучно заархівованих тем у ранг першочергових суспільних пріоритетів і національних дискусій [32].

Процес затягування розгляду у справі Ростислава Пацеляка, що тривав майже вісім років, демонструє, як судова система використовує фактор часу як специфічний інструмент амнезії — для штучного стирання епохальних подій з колективної пам'яті суспільства [46]. Медіапродукт радикально

перериває цей процес примусового забуття [32]. Візуалізація та глибокий правовий аналіз кейсу судді Ясельського змушують глядача сфокусуватися на інституційній кризі правосуддя, перетворюючи пасивне розчарування на структурований, раціональний громадський запит [32; 46].

Ба більше, тут спрацьовує ефект встановлення порядку денного другого рівня (атрибутивний фреймінг), за якого журналіст не просто пропонує суспільству факт закриття справи, а насичує його конкретними інтерпретаційними ознаками: наявністю у підсудного двох паспортів РФ, дивними та цинічними механізмами бронювання від мобілізації під час повномасштабної війни, виходом під мізерну заставу та системним ігноруванням інтересів потерпілих з боку органів суддівського самоврядування. Через таку медійну рамку подія перестає сприйматися як сухий процесуальний казус і перетворюється на цілісний суспільно-політичний маркер, що вимагає негайної реакції.

Стратегічного значення цей процес набуває в контексті тривалої, виснажливої гібридної війни з Російською Федерацією. Російська пропаганда системно, цілеспрямовано і протягом багатьох років використовує деструктивні наративи про «внутрішню неспроможність» (failed state) України, «програні та розтопані ідеали Майдану» та «тотальну корумпованість влади» з єдиною метою — дестабілізувати українське суспільство зсередини, підірвати волю до опору та зруйнувати довіру до державних інституцій. Ворожі центри інформаційно-психологічних операцій (ІПСО) паразитують на реальних проблемах та хронічних хворобах українського правосуддя. Кожен випадок, подібний до закриття справи екскомандира львівського «Беркуту» через навмисний сплив строків давності, миттєво підхоплюється російськими дезінформаційними мережами й тиражується як «остаточний доказ» того, що Революція Гідності була марною, а українська державність є нежиттєздатною фікцією. Російські маніпулятори використовують ці прецеденти для деморалізації військовослужбовців та цивільного населення, поглиблення соціального

розколу та дискредитації України на міжнародній арені з метою зриву військової та фінансової допомоги.

За умов воєнного стану у медіасередовищі часто виникає хибна, контрпродуктивна спокуса замовчувати внутрішні провали, прикриваючись міркуваннями безпеки, патріотичною доцільністю чи негласними цензурними обмеженнями. Проте практика показує, що приховування судових злочинів, лакування дійсності чи кон'юнктурне мовчання вітчизняних медіа насправді лише підігрує ворогу в довгостроковій перспективі. Спроби замовчати очевидний саботаж у справі Пацеляка або пом'якшити відповідальність судді Ясельського створюють небезпечний інформаційний вакуум. Цей вакуум миттєво заповнюється агресивною і добре фінансованою російською пропагандою, яка інтерпретує мовчання українських ЗМІ як ознаку тотального страху, цензури та повної капітуляції суспільства перед корумпованою системою. Замовчування позбавляє суспільство можливості рефлексувати й виправляти помилки, перетворюючи внутрішні проблеми на невиліковні метастази державних інститутів.

Натомість професійна, безкомпромісна та критична вітчизняна журналістика, яка відкрито, чесно і за стандартами розслідує найскладніші внутрішні проблеми, є наочним і незаперечним доказом зрілості та сили українського громадянського суспільства. Показ реальної, нефіктивної, хоч і надзвичайно важкої боротьби за очищення влади слугує найнадійнішим, асиметричним щитом проти ворожих дезінформаційних впливів, оскільки на практиці утверджує справжню суб'єктність та здатність нації до самоочищення. Незалежний аудіовізуальний контент, створений у межах цього проєкту, перехоплює стратегічну ініціативу у ворога. Замість того, щоб дозволити російським нарративам зловтішатися з приводу деформацій в українських судах, українські журналісти самі артикують проблему, переводячи її з площини «безнадійної руйнації» у площину «активного, легітимного громадянського супротиву» [32; 46].

Публічне викриття неправомірних дій судді Анатолія Ясельського та послідовний опис того, як під тиском розслідувань Watchers і Слідство.Інфо, а згодом і через рішення Великої Палати Верховного Суду від 5 травня 2026 року, його скаргу було остаточно відхилено, демонструє працездатність та життєвість внутрішніх демократичних механізмів контролю [45; 46]. Критичний media-текст у синергії з масовою самокомунікацією не послаблює державу під час війни, а навпаки — посилює її епістемічну стійкість та національну безпеку. Він наочно доводить міжнародним партнерам та внутрішній аудиторії, що українське суспільство не є пасивним, заляканим об'єктом маніпуляцій, а володіє розвиненою, суверенною політичною волею, яка здатна ефективно тиснути на Вищу раду правосуддя і змушувати закрите юридичне поле підкоритися принципам справедливості [32; 49].

Відеоінтерв'ю з Василем Пазиняком на YouTube-каналі трансформується з простого інформаційного повідомлення на дієвий інструмент мережевої контрвлади [32; 39]. Воно демонструє, що ідеали Революції Гідності не просто не зражені чи забуті — за них прямо зараз ведеться запекла, безкомпромісна інституційна та правова війна всередині самої України. Така журналістика розслідувань вцент руйнує базовий кремлівський міф про failed state, адже справжня життєздатність, сила і європейськість будь-якої демократії визначаються не відсутністю криз чи корупційних прецедентів, а спроможністю суспільства відкрито їх визнавати, публічно обговорювати й долати силами власного громадянського суспільства без жодного зовнішнього диктату.

РОЗДІЛ II. СПЕЦИФІКАЦІЯ ТА ЦІЛЬОВА АВДИТОРІЯ ПРОДУКТУ

2.1 Обґрунтування інформаційного проєкту

Повномасштабна війна трансформувала структуру українського медіаринку та загострила суспільний запит на розслідувальну журналістику й політико-правову аналітику. Стабільність внутрішніх інституцій є базовим елементом безпеки держави, проте судова система залишається інертною сферою. Показником цієї кризи є тривале затягування процесів та закриття за строками давності кримінальних проваджень щодо злочинів часів Революції Гідності. Це зумовило необхідність створення аналітичного аудіовізуального медіапродукту на основі відеоінтерв'ю з учасником протестних подій 2013–2014 років, правовим аналітиком Василем Пазиняком. Головним майданчиком для реалізації проєкту обрано платформу YouTube, яка еволюціонувала у повноцінне суспільно-політичне медіа [32]. Для тривалого аналітичного контенту (long-form video) ця платформа пропонує унікальний набір технологічних переваг: підтримку високої роздільної здатності, інструменти інтеграції метаданих, можливість додавання субтитрів для охоплення іноземної аудиторії та алгоритми рекомендацій, що забезпечують тривалу життєздатність матеріалу [32]. Формат розгорнутого інтерв'ю дозволяє подолати фрагментарність новинних стрічок. Він забезпечує передачу первинної інформації від очевидця подій, поєднуючи живий досвід із фактологічним аналізом судових кейсів, зокрема прецеденту судді Ясельського та справи ексберкутівця Пацеляка [32; 46]. Інтерактивні інструменти YouTube (коментарі, тайм-коди, поширення окремих фрагментів) перетворюють монолог на простір горизонтальної комунікації, де формується суспільний контрдискурс [32].

Аналіз українського інформаційного ринку свідчить про дихотомію у висвітленні судової реформи. Офіційний сектор (державні медіа, пресрелізи

ВРП та ВККС) транслює оптимістичний фрейм, оперуючи статистикою проведених іспитів та конкурсів. Водночас функціонують спеціалізовані розслідувальні проекти. Під час формування концепції власного медіапродукту було проаналізовано переваги та недоліки наявних аналогів. Проекти типу Watchers.Media та Адвокатської дорадчої групи мають високу правову експертизу, але їхній контент є текстово герметичним і складним для сприйняття пересічним глядачем [46]. Великі платформи, як-от Слідство.Інфо або Bihus.Info, демонструють якісне виробництво та велике охоплення, проте орієнтація на динамічний монтаж і сенсаційність обмежує можливості для тривалого, спокійного аналізу в межах великого інтерв'ю [46]. Українська аудиторія потребує зрозумілої аналітики, яка пояснює складні юридичні схеми саботажу через призму історичного контексту Революції Гідності. Глядач очікує деконструкції специфічних термінів, таких як «габітус юридичного поля» чи «строки давності», та переведення їх на мову фактів [45; 46; 49].

Оригінальність мого медіапроекту полягає в синтезі правового розслідування з історичним осмисленням подій через діалог із Василем Пазиняком [32; 39]. Проект демонструє весь ланцюг системного спротиву суддівського корпусу — від 93 відкладених засідань у Святошинському суді до рішень Дисциплінарних палат ВРП та травневих засідань Великої Палати Верховного Суду України [45; 46; 49]. Оригінальність продукту забезпечують суб'єктність спікера як носія історичної пам'яті [39]. Затребуваність проекту обумовлена його функцією як інструменту громадянського контролю. В умовах гібридної війни, коли РФ намагається капіталізувати розчарування українців у державних інституцій, цей медіапродукт доводить здатність суспільства самостійно виявляти й фіксувати провали системи.

Конкурентні переваги пропонованого бакалаврського проекту охоплюють змістовні та технологічні аспекти. Формат інтерв'ю має низьку собівартість при високій інформаційній цінності та забезпечує високий

показатель залучення аудиторії (Engagement Rate). Розміщення на YouTube гарантує незалежність від олігархічних медіагруп та державного мовного моніторингу [32]. Одне велике відео слугує донором для мікроформатів (Shorts, лонгріди, пости в Telegram), що дозволяє масштабувати присутність у медіапросторі [32]. Перспективи комерційної та грантової реалізації є життєздатними на сучасному ринку. Проєкт орієнтований на краудфандинг (Patreon, спонсорство YouTube), оскільки українські глядачі готові фінансувати незалежну журналістику [32]. Тематика судової реформи та протидії дезінформації є пріоритетною для міжнародних донорів (USAID, NED, фонд Відродження, EED), що відкриває можливості для отримання грантів. Додатковим джерелом фінансування є монетизація AdSense та інтеграція нативної реклами від брендів, які орієнтуються на якісний аналітичний контент.

2.2 Проблема безкарності в судовій системі

Представлений на захист кваліфікаційний бакалаврський медіапроєкт є односерійним аудіовізуальним аналітичним розслідуванням у жанрі розгорнутого інтер'ю з елементами документалістики. Медіапродукт адаптовано для публікації на платформі YouTube, що визначає його композиційні, технічні та структурні параметри. Загальний хронометраж медіапроєкту становить 1 годину 22 хвилини. Такий великий обсяг зумовлений потребою у глибокому висвітленні правової та історичної проблематики, яка не може бути повноцінно розкрита у коротких новинних форматах. Тривалий хронометраж дозволяє спікеру детально реконструювати хронологію затягування судових процесів, а автору — зберегти цілісність аналітичних висновків. Візуальне оформлення містить титрування та використання прийому фіксації кадру для маркування важливих композиційних переходів.

Матеріал побудовано за лінійно-тематичним принципом і розділено на послідовні структурні блоки. Відео відкривається динамічним тизером у вигляді короткої компіляції найбільш акцентованих, емоційних та вагомих фраз Василя Пазиняка. Цей елемент виконує функцію фактологічного гачка, який ознайомлює глядача з головними маркерами розслідування та мотивує до подальшого перегляду. Далі слідує офіційне інтро та вступ автора, де через графічну заставку проєкту журналіст уводить глядача в курс справи, окреслює актуальність теми очищення судової влади, проблематику справ Майдану в контексті повномасштабної війни та визначає ключові питання, на які буде дано відповіді під час розмови.

Наступним композиційним елементом є представлення героя, де на екрані застосовується прийом художнього стоп-кадру з візуальним виділенням Василя Пазиняка. Це супроводжується текстовим титруванням, яке містить інформацію про його статус як учасника Революції Гідності, громадського діяча та правового експерта, що легітимізує його позицію для аудиторії. Основна аналітична частина інтерв'ю є найбільшим за обсягом блоком, у якому розгортається правовий аналіз. Розмова структурована навколо конкретних кейсів: штучного затягування розгляду справи колишнього командира львівського «Беркуту» Ростислава Пацеляка у Святошинському районному суді Києва з 2016 року, подальшого її закриття суддею Анатолієм Ясельським у лютому 2024 року та аналізу дій Вищої ради правосуддя і Великої Палати Верховного Суду.

Кульмінаційним завершенням медіапроєкту стає фінальний маніфест, у якому слово надається самому Василю Пазиняку для прямого й безкомпромісного звернення до представників судової гілки влади. Це звернення перетворює медіапродукт на акцентований суспільний маніфест і закликає глядачів до рефлексії та обговорення у коментарях. Зазначена структура дозволяє ефективно масштабувати матеріал, оскільки півторагодинне інтерв'ю є першоджерелом для створення серії коротких

відеоформатів хронометражем до однієї хвилини. Короткі ролики містять завершені думки з нарізки яскравих фраз та фінального звернення героя, що забезпечує додаткове залучення глядачів та диверсифікацію контенту на ринку.

2.3 Роль Василя Пазиняка у проєкті

Василь Степанович Пазиняк виступає центральним спікером та смисловим стрижнем медіапроєкту. Його участь у ролі головного співрозмовника зумовлена поєднанням особистого досвіду та професійного статусу. Як безпосередній активіст Революції Гідності, він є носієм первинної історичної пам'яті про події 18 лютого 2014 року. Його детальні спогади про зіткнення у Кріпосному провулку створюють документальне підґрунтя проєкту. Водночас статус народного депутата України VII скликання та досвід парламентської діяльності дозволяють спікеру аналізувати події з позиції глибокого розуміння державних інституцій та законодавчих процесів.

У межах інтерв'ю Василь Пазиняк виступає як правовий аналітик, який системно відстежує судові процеси протягом останніх дванадцяти років. Його залученість до моніторингу засідань Святошинського районного суду міста Києва дозволяє розкрити тему безкарності зсередини, спираючись на конкретні факти, дати та прізвища. Спікер детально описує механізми штучного затягування розгляду справ, аналізує рішення Вищої ради правосуддя та коментує засідання Великої Палати Верховного Суду. Це переводить розмову з площини абстрактних теоретичних міркувань у формат предметного розслідування.

Особлива роль Василя Пазиняка у проєкті полягає у верифікації суспільних очікувань та деконструкції юридичних маніпуляцій. Через призму

власних переживань він артикулює запит громадянського суспільства на справедливість і демонструє, як закриття справ за строками давності нівелює завоювання Майдану. Його позиція допомагає глядачеві усвідомити, що судова реформа — це жива інституційна боротьба, від результату якої залежить безпека держави. Такий суб'єктивний підхід у поєднанні з жорстким фактологічним аналізом робить аналітичний матеріал зрозумілим, емоційно містким та переконливим для широкої аудиторії.

2.4 Вплив зовнішніх факторів на роботу судів

Функціонування української судової системи під час розгляду резонансних справ перебуває під постійним тиском комплексу зовнішніх факторів, які суттєво гальмують або деформують процес правосуддя. Ключовим деструктивним чинником є тривала інституційна інертність та внутрішня солідарність суддівського корпусу [45; 49]. Намагання системи зберегти старі кадри та захистити колег від реальної відповідальності виявляються у використанні процесуальних лазівок, регулярному перенесенні засідань через лікарняні чи відпустки суддів та штучному доведенні проваджень до закінчення строків давності [45; 46; 49]. Цей внутрішній саботаж часто маскується під суворе дотримання формальних процедур, що ускладнює своєчасне втручання органів дисциплінарного контролю [45; 49].

Вагомим політико-правовим фактором впливу є перманентне реформування вищих органів судового врядування, зокрема Вищої ради правосуддя та Вищої кваліфікаційної комісії суддів України [47; 53]. Тривалі періоди повноважної відсутності або перезавантаження цих інституцій створюють правові вакууми, під час яких розгляд дисциплінарних скарг щодо суддів-порушників повністю призупиняється. Фігуранти справ

капіталізують цей час для ухвалення неправосудних рішень або уникнення покарання. Навіть після відновлення роботи контролюючих органів винесені догани чи короткострокові відсторонення часто не мають системного ефекту, оскільки судді зберігають доступ до робочих місць та продовжують регулярно з'являтися у приміщенні суду [45; 49].

Безпосередній вплив на динаміку судових процесів мають безпекові фактори, загострені умовами повномасштабної війни. Постійні повітряні тривоги, перебої з енергопостачанням та необхідність евакуації учасників процесу в укриття регулярно зривають графіки засідань. Проте у резонансних справах Майдану ці об'єктивні труднощі нерідко використовуються недобросовісними захисниками та суддями як легітимний привід для додаткового затягування часу [46]. В умовах, коли увага суспільства та медіа природно зміщена на події на фронті, судова система отримує більше можливостей для ухвалення тихих, непублічних рішень на користь обвинувачених, що вимагає безперервного моніторингу з боку незалежних журналістів [32; 46; 47; 53].

2.5 Зв'язок судової проблематики з оцінкою Революції Гідності

Стан сучасної судової системи та результати розгляду справ Майдану є ключовим маркером, який безпосередньо впливає на суспільну оцінку підсумків Революції Гідності. Коли кримінальні провадження щодо масштабних порушень прав людини, побиття та розстрілів мирних протестувальників роками саботуються або закриваються через спливи строків давності, у суспільстві виникає глибока інституційна криза довіри. Безкарність колишніх посадовців та силовиків, як-от у кейсі Ростислава Пацеляка, руйнує базовий суспільний договір, заснований на вимозі справедливості. Відсутність правосуддя уособлює консервацію корупційних

схем і небажання системи очищуватися, що змушує громадян ставити під сумнів реальну трансформацію державних інститутів після 2014 року.

Штучне затягування процесів створює небезпечний вакуум пам'яті, який активно використовується деструктивними силами для ревізії історії. За відсутності остаточних судових вироків, які мали б зафіксувати юридичну та історичну відповідальність винних, виникає простір для просування ворожих маніпулятивних наративів про «недієздатну державу» (failed state). Зневіра громадян у здатності судів винести справедливе рішення знецінює здобутки протестів у свідомості частини суспільства та девальвує пам'ять про жертв Революції Гідності, перетворюючи історичну перемогу на тривалий процес юридичного розчарування.

У цьому контексті журналістські матеріали, зокрема аналітичні розслідування та розгорнуті інтерв'ю, виконують критично важливу функцію інституційного моніторингу та суспільної просвіти. Незалежна журналістика допомагає аудиторії зазирнути за лаштунки складних процесуальних дій і чітко зрозуміти справжні причини системного саботажу. Замість поверхневої констатації факту закриття справи, журналіст деконструє саму архітектуру маніпуляцій: від тривалих інтервалів між засіданнями до формальних рішень органів судового врядування. Пояснюючи походження та механізми судової корупції, медіапроекти озброюють глядача знаннями, знижують рівень деструктивної апатії та повертають тему очищення влади у фокус суспільної уваги, що є необхідною умовою для подальшого тиску на судову систему.

2.6 Структура платформи та формату

Вибір платформи YouTube як основного середовища для дистрибуції медіапроектів зумовлює особливості його технічної та композиційної структури, яка адаптована під специфіку споживання цифрового

аналітичного контенту. Архітектура обраного майданчика дозволяє відійти від жорстких рамок лінійного телемовлення та побудувати багаторівневу систему взаємодії з глядачем. Структура продукту поєднує тривалу ексклюзивну розмову, інтерактивні елементи інтерфейсу хостингу та систему додаткових коротких медіаформ, що забезпечує максимальне охоплення та утримання аудиторії [32].

Візуальний формат медіапроєкту базується на поєднанні динамічної студійної зйомки та наочного документального супроводу. Основний відеоряд, побудований на діалозі автора та героя, підсилюється архівними відео часів Революції Гідності [32; 39]. Використання прийому стоп-кадру та титрування при представленні спікера фіксує його статус та легітимізує аналітичні висновки для глядача. Технічний формат відео (висока роздільна здатність, якісний монтаж звуку та вирівнювання аудіодоріжок) відповідає сучасним стандартам професійного цифрового контенту, що підвищує конкурентоспроможність роботи на фоні інших суспільно-політичних каналів [32].

Формат адаптації передбачає структурування півторагодинного інтерв'ю на систему додаткових медіаформ, придатних для кросплатформової дистрибуції [32]. Найбільш гострі та акцентовані фрази з початкового тизера та фінального маніфесту трансформуються у самостійні мікроформати (YouTube Shorts), які слугують безкоштовними маркерами для залучення нової аудиторії [32]. Таким чином, структура медіапроєкту являє собою цілісну екосистему, де велика аналітична форма підтримується інтерактивними інструментами платформи та мікrokонтентом, перетворюючи публікацію на YouTube на майданчик для тривалої суспільної дискусії [32].

2.7 Жанрова палітра

Визначення жанрової палітри бакалаврського медіапроєкту обумовлене його аналітичним спрямуванням, складністю правової тематики та специфікою платформи дистрибуції. Проєкт пропонує глядачеві глибоке занурення у проблему. Зважаючи на вид медіа, його періодичність та потреби аудиторії, в основу аудіовізуального продукту покладено синкретичну структуру. Вона поєднує ознаки розгорнутого аналітичного інтерв'ю, елементи розслідувального репортажу та публіцистичного маніфесту, що дозволяє комплексно розкрити тему інституційного саботажу.

Основним жанровим каркасом матеріалу є аналітичне інтерв'ю. Вибір цієї форми обґрунтований потребою аудиторії в отриманні експертної інформації безпосередньо від очевидця та аналітика. На відміну від інформаційного інтерв'ю, яке лише фіксує факти, аналітична розмова з Василем Пазиняком спрямована на виявлення причинно-наслідкових зв'язків. Цей жанр дозволяє детально розібрати механізми судового затягування, розкрити сутність маніпуляцій зі строками давності та деконструювати специфічні юридичні процедури. Журналіст у цьому контексті виступає модератором, який скеровує розмову від загальних оцінок до аналізу конкретних кейсів, забезпечуючи фактологічну точність і глибину викладу.

Завершальна частина проєкту трансформується у жанр публіцистичного маніфесту або відкритого звернення. Фінальний виступ Василя Пазиняка, адресований представникам судової системи, виходить за межі класичного інтерв'ю та набуває ознак гострої суспільно-політичної публіцистики. Вибір цієї форми зумовлений високим емоційним градусом теми безкарності та прагненням аудиторії бачити чітку громадянську позицію. Публіцистичний фінал перетворює медіапродукт із суто академічного чи хронікального дослідження на інструмент суспільного впливу, який стимулює глядача до рефлексії та зворотного зв'язку в коментарях.

Періодичність виходу проєкту як окремого, завершеного спецвипуску (one-off documentary-interview) також диктує використання саме великих аналітичних жанрів. Оскільки продукт не прив'язаний до щоденної новинної рутини, його цінність полягає в узагальненні досвіду кількох років судової тяганини. Жанровий синтез аналітики, розслідування та публіцистики повністю задовольняє запит сучасної залученої аудиторії на якісну, безкомпромісну журналістику, яка допомагає зрозуміти приховані процеси в державних інституціях і пропонує орієнтири для громадянського контролю.

2.8 Авторська ідея

В основі авторської ідеї бакалаврського медіапроєкту лежить прагнення деконструювати феномен інституційного саботажу та безкарності всередині судової системи за допомогою поєднання живої історичної пам'яті та прискіпливого правового аналізу. Головний задум полягає у перетворенні складного, закритого юридичного процесу на зрозумілу для суспільства мову фактів. Проєкт прагне довести, що затягування розгляду справ Майдану, зокрема кейсу Ростислава Пацеляка, не є випадковим збігом обставин чи бюрократичною помилкою, а є системним проявом корпоративної поруки суддівського корпусу, який вимагає постійного моніторингу та тиску з боку громадянського суспільства.

Авторська концепція відкидає поверхневу фіксацію новинних інформприводів і будує глибокий критично-реалістичний фрейм. Замість того, щоб залишити глядача у стані пасивної зневіри після новини про чергове закриття справи за строками давності, медіапродукт через діалог із Василем Пазиняком послідовно розкриває механізми боротьби за справедливість — аж до рішень Великої Палати Верховного Суду. Ідея полягає у демонстрації реальної, нефіктивної спроможності громадянського

суспільства протидіяти системі. Журналіст у цьому процесі виступає не просто стороннім спостерігачем, а архітектором комунікаційного простору, який повертає тему правосуддя у фокус національного порядку денного.

Важливим елементом авторської ідеї є захист українського інформаційного поля в умовах повномасштабної війни від деструктивних дезінформаційних впливів. Проєкт базується на тезі, що чесне, відкрите і безкомпромісне розслідування внутрішніх проблем є ознакою сили та зрілості демократичної держави. Викриваючи маніпуляції судді Ясельського чи провали у системі дисциплінарних стягнень ВРП, медіапродукт перехоплює ініціативу у російської пропаганди. Замість кремлівського нарративу про «неспроможну державу», авторська ідея стверджує нарратив про націю, яка здатна відкрито визнавати власні внутрішні кризи, рефлексувати та послідовно очищувати свої інститути заради збереження цінностей Революції Гідності.

2.9 Особливості цільової аудиторії

Ефективність дистрибуції та рівень залученості глядачів аналітичного медіапроєкту безпосередньо залежать від чіткого структурування та розуміння його цільової аудиторії. Оскільки півторагодинне інтерв'ю з Василем Пазиняком присвячене складній суспільно-політичній та юридичній проблематиці, ядро потенційних споживачів контенту становлять громадяни з високим рівнем правової свідомості та чіткою громадянською позицією. Цю аудиторію можна сегментувати за демографічними, соціально-професійними та поведінковими ознаками.

Основним соціально-професійним ядром аудиторії (первинний сегмент) є представники експертних спільнот, правозахисники, практикуючі юристи, адвокати сімей Героїв Небесної Сотні, а також журналісти-

розслідувачі. Для цієї групи глядачів критично важливою є фактологічна точність, наявність документальної бази та глибокий розбір прецедентів, таких як рішення судді Ясельського чи ухвали Великої Палати Верховного Суду. Вони сприймають медіапродукт як джерело верифікованої інформації та інструмент для професійного моніторингу судової реформи.

Другим вагомим сегментом (вторинна аудиторія) є широке коло громадських активістів, учасників Революції Гідності, волонтерів та військовослужбовців, для яких питання відновлення справедливості та покарання винних у злочинах проти Майдану мають високу особисту й ціннісну вагу. Демографічно цей сегмент охоплює чоловіків та жінок віком від 25 до 60 років, які проживають переважно у великих містах України та мають вищу освіту. Вони очікують від матеріалу філософсько-історичної рефлексії, емоційного зв'язку та чесної оцінки сучасного стану державних інституцій в умовах повномасштабної війни.

Поведінкові особливості цільової аудиторії платформи YouTube визначають характер споживання цього контенту. Глядачі, які обирають тривалий аналітичний формат (long-form video), демонструють високу концентрацію уваги, схильність до критичного мислення та низьку сприйнятливості до клікбейту чи поверхневих сенсацій.

РОЗДІЛ III. Технічні та програмні засоби, необхідні для втілення проєкту

3.1 Програмне забезпечення та обладнання для створення матеріалу

Технологічний процес виробництва та постпродакшну аналітичного медіапроєкту базувався на використанні професійного апаратного та програмного забезпечення, що дозволило досягти високої якості аудіовізуального ряду, яка відповідає сучасним стандартам платформи YouTube. Основним програмним інструментом для монтажу, обробки зображення та зведення фінального майстра став пакет програм компанії Adobe, зокрема нелінійний відеоредактор Adobe Premiere Pro. Цей софт забезпечив стабільну роботу з великими обсягами медіаданих високої роздільної здатності, дозволив реалізувати гнучке керування багатоквітковим таймлайном та інтегрувати додаткові графічні елементи.

Зйомка інтерв'ю здійснювалася на три камери у форматі 4K із використанням спеціалізованих логарифмічних профілів (Log-profiles). Запис у лог-профілі дозволив максимально розширити динамічний діапазон сенсорів камер, зберігши деталі у глибоких тінях та яскравих зонах кадру, що критично важливо для подальшої художньої обробки. Висока роздільна здатність матеріалу дала автору можливість виконувати кадрування, масштабування та цифрову стабілізацію зображення на етапі постпродакшну без втрати чіткості фінального Full HD або 4K кадру.

На етапі чорнового монтажу в Adobe Premiere Pro було застосовано технологію мультикамерного редагування (Multi-Camera Editing) для одночасної синхронізації та обробки трьох відеодоріжок. Синхронізація планів загального, середнього та крупного ракурсів здійснювалася за

допомогою аналізу спільних аудіохвиль. Мультикамерний інструментарій дозволив динамічно перемикатися між ракурсами в реальному часі безпосередньо під час прослуховування відповідей спікера, що забезпечило ритмічну зміну планів, збереження візуальної логіки діалогу та приховування технічних склейок або пауз у промові.

Первинна та художня обробка зображення проводилася за допомогою вбудованої професійної панелі Lumetri Color. Технічний етап кольорокорекції охоплював декорівку логарифмічного профілю за допомогою конвертаційних LUT-таблиць, точне вирівнювання балансу білого, коригування експозиції, загального контрасту та насиченості для усунення розбіжностей між трьома різними камерами. На етапі вторинної кольорокорекції увага приділялася ізоляції та природному відображенню відтінків шкіри (Skin Tones) автора й героя, а також фінальному стилістичному тонуванню, що дозволило створити єдину, стриману візуальну атмосферу для всього півторагодинного хронометражу.

Постпродакшн звуку мав вирішальне значення для сприйняття розслідувального контенту, де голоси спікерів є головними носіями інформації. Для первинного очищення звукових доріжок від низькочастотних гулів, шумів приміщення та випадкових артефактів використовувалися цифрові інструменти шумопоглинання (Noise Reduction). Частотна корекція здійснювалася за допомогою параметричного еквалайзера (Parametric Equalizer), який дозволив зрізати непотрібні частоти, підкреслити розбірливість мовлення та вирівняти тембральні особливості голосів.

Для стабілізації динамічного діапазону звуку та усунення різких перепадів гучності було застосовано багатоголосний компресор (Multiband Compressor). Фінальна обробка аудіо доповнювалася використанням обмежувача сигналів (Limiter), який запобігав появі цифрового кліпінгу та перевантажень. Кінцевий етап зведення звуку передбачав обов'язкову нормалізацію загального аудіоміксу під технічні стандарти платформи

YouTube, що забезпечило стабільний рівень гучності медіапродукту на будь-яких пристроях користувачів.

3.2 Камери та постановка кадру

Візуальне рішення медіапроєкту реалізовано за допомогою одночасної трикамерної зйомки. Такий підхід дозволив повністю охопити простір розмови, зафіксувати міміку учасників діалогу та забезпечити достатню кількість різнопланового матеріалу для підтримання візуальної динаміки протягом усього хронометражу. Кожна камера виконувала чітко визначену композиційну та змістовну функцію в межах загальної архітектури кадру.

Перша камера, що виступала в ролі основної, була сфокусована на крупному плані обличчя Василя Пазиняка. Її розташували безпосередньо навпроти співрозмовника на рівні його очей. Таке позиціонування дозволило максимально точно передати міміку, емоційні акценти та реакції спікера під час розповіді про травматичні події Революції Гідності та аналізу сучасного судового саботажу, що посилювало психологізм та переконливість його слів для глядача.

Друга камера працювала паралельно та фіксувала крупний план обличчя журналіста. Вона дала можливість відстежувати реакцію інтерв'юера, фіксувати моменти ставлення запитань та підтримувати візуальний діалог між учасниками розслідування. Наявність цього ракурсу забезпечила плавні переходи під час зміни тем і допомогла уникнути монотонності відеоряду.

Третя камера використовувалася для фіксації загального плану студійного простору. Цей ракурс охоплював обох учасників розмови в одному кадрі, демонстрував їхнє просторове розташування та геометрію

локації. Загальний план виконував важливу композиційну функцію, слугуючи візуальним відпочинком для глядача між тривалими серіями крупних планів та маркуючи завершення або початок нових смислових блоків інтерв'ю.

Для досягнення абсолютної стабільності зображення та усунення випадкових коливань кадру всі три камери були надійно зафіксовані на професійних штативах із рідинними відеоголовами. Постановка кадру на кожному знімальному майданчику повністю відповідала класичним правилам телевізійної журналістики. Композиція будувалася за правилом третин, де очі спікерів перебували на перетині умовних ліній, а погляд героя був спрямований трохи вбік — у бік інтерв'юера, а не в об'єктив камери, що створило природний ефект присутності при розмові.

Увагу було приділено роботі з оптикою та налаштуванню глибини різкості. Використання світлосильних об'єктивів із відкритою діафрагмою дозволило досягти малої глибини різкості. Обличчя учасників інтерв'ю залишалися максимально чіткими та деталізованими, тоді як деталі інтер'єру на задньому плані були м'яко розмиті. Цей художній прийом допоміг візуально відокремити героїв від фону, позбутися зайвого візуального шуму в кадрі та повністю сконцентрувати увагу глядача на міміці та змісті промови спікерів.

3.3 Освітлення

Побудова світлової картини під час зйомок аналітичного інтерв'ю мала на меті створення чіткого, об'ємного та художньо виразного зображення, що відповідає професійним стандартам документалістики. Освітлення знімального майданчика було організовано за класичною триточковою схемою (Three-Point Lighting), яка дозволила повністю контролювати

світлотіньовий малюнок у кадрі, підкреслити текстуру та уникнути плаского телевізійного зображення.

Першим і головним елементом схеми стало ключове, або малююче світло (Key Light), яке розташовувалося ліворуч від камер під кутом 30–45° щодо осі зйомки та трохи вище за рівень очей спікерів. Як джерело малюючого світла використовувалася потужна LED-панель (100–150 Вт), оснащена глибоким софтбоксом із дифузійним розсіювачем. Це дозволило отримати спрямований та м'який світловий потік, який природно висвітлив одну половину обличчя героя, створив естетичний об'єм та сформував акуратний світловий відблиск (catchlight) в очах, що додало погляду живої виразності.

Для збалансування світлотіньового малюнка з протилежного (правого) боку було встановлене заповнююче світло (Fill Light). Його інтенсивність була навмисно знижена до 40–50% від потужності ключового джерела, оскільки завданням цього приладу було делікатне пом'якшення. Таке співвідношення сил світла дозволило зберегти природний анатомічний рельєф обличчя Василя Пазиняка та журналіста, підкресливши драматизм та серйозність аналітичної розмови, але при цьому зафіксувати всі деталі у напівтінях без провалів у суцільну чорноту.

Третім компонентом виступило контрове, або моделююче світло (Back Light / Rim Light), розташоване позаду спікерів під гострим кутом зверху. Спрямований промінь цього джерела підкреслив контури плечей, створив легкий блиск на волоссі та утворив тонку світлову лінію по контуру фігур. Використання контрового світла відіграло важливу роль у створенні тривимірної глибини кадру: воно дозволило оптично відокремити силуети автора та героя від заднього плану, посиливши ефект малої глибини різкості об'єктів та додавши картинці кінематографічного об'єму.

Критично важливою вимогою до знімального обладнання була точність відтворення кольорів. Усі задіяні LED-прилади мали високий індекс кольоропередачі (CRI 95+), що мінімізувало появу небажаних зелених чи пурпурових відтінків у кадрі та забезпечило абсолютно точну, природну передачу тонів шкіри (Skin Tones) на етапі постпродакшну. Колірна температура всіх джерел була синхронізована на позначці 5600 К, що відповідає стандартному нейтральному денному світлу. Це дозволило уникнути колірного дисбалансу та значно спростило подальшу технічну кольорокорекцію та зведення матеріалу з трьох камер у панелі Lumetri Color.

3.4 Робота зі звуком

Постпродакшн та технічна обробка звуку мали вирішальне значення для створення якісного аналітичного медіапроєкту, оскільки в жанрі розгорнутого інтерв'ю тривалістю 1 година 22 хвилини чіткість та розбірливість мовлення є головними факторами утримання уваги глядача. Звукова доріжка записувалася з високою дискретизацією як окремий першоджерельний елемент, повністю відірваний від вбудованих мікрофонів камер, що дозволило уникнути технічних наводок та отримати чистий аудіотрек професійного рівня.

Для зняття голосу під час інтерв'ю використовувалася комбінована двоканальна система. Основним джерелом звуку виступив конденсаторний петличний мікрофон, надійно закріплений на одязі спікера у безпосередній близькості до джерела мовлення, що забезпечило щільний, деталізований запис із мінімальним впливом акустики приміщення. Як резервний канал використовувався додатковий ручний конденсаторний мікрофон, встановлений на стійці поза межами видимості кадру, який фіксував об'ємну звукову картину та слугував страховкою на випадок випадкового тертя

петлички об одяг чи технічного збою радіосистеми. Первинна фіксація сигналів здійснювалася паралельно на автономний цифровий рекордер (Recorder) та безпосередньо у спеціалізовану програму Adobe Audition.

На етапі постпродакшну аудіодоріжки проходили багаторівневу цифрову обробку з використанням алгоритмів реставрації та зведення звуку. Першим кроком стало повне усунення стабільних фонових шумів, гулу комп'ютерних вентиляторів та випадкових низькочастотних артефактів за допомогою плагінів інтелектуального шумопоглинання (Noise Reduction). Після очищення виконувалося вирівнювання динамічного діапазону гучності голосу інтерв'юера та Василя Пазиняка за допомогою багатоголосого компресора (Multiband Compressor). Це дозволило згладити різницю між тихими інтонаціями, спогадами та емоційними сплесками під час фінального маніфесту, створивши рівне, комфортне для тривалого прослуховування звучання.

Частотна корекція реалізовувалася через параметричний еквалайзер (Parametric Equalizer), де було зрізано суббасові частоти нижче 80 Гц та акуратно піднято середньо-високий діапазон для надання голосу природного, глибокого тембру та підвищення чіткості кожної виголошеної фрази. За потреби до аудіоміксу додавали мінімальний рівень просторової реверберації (Reverberation), що дозволило компенсувати сухість петличного запису та природно вписати голоси спікерів у візуальний об'єм студії. На фінальному етапі за допомогою лімітера (Limiter) було проведено загальну нормалізацію аудіо під технічні стандарти гучності платформи YouTube, що виключило появу перевантажень чи спотворень звуку на будь-яких пристроях відтворення.

3.5 Монтаж та фінальна обробка

Етап нелінійного монтажу та фінального рендерингу став завершальним дескриптивним етапом створення медіапроєкту, на якому розрізнені аудіовізуальні джерела були об'єднані в цілісне, динамічне аналітичне розслідування тривалістю 1 година 22 хвилини. Технічна обробка та структурування відзнятого матеріалу виконувалися у програмі Adobe Premiere Pro з дотриманням логіки екранного наративу та монтажних закономірностей за крупністю, орієнтацією у просторі й напрямком погляду.

Процес постпродакшну розпочався з етапу первинної підготовки та синхронізації медіаданих. Використовуючи вбудовані алгоритми аналізу аудіохвиль, було проведено точне поєднання трьох незалежних відеодоріжок із камер із чистим майстер-треком звуку, що був експортований з Adobe Audition. Після створення єдиного мультикамерного треку (Multi-Camera Source Sequence) автор здійснив делікатне редагування знімального матеріалу. Воно передбачало вирізання тривалих технічних пауз, мовних повторів, обговорень знімального процесу та інших зайвих фрагментів. Таке очищення дозволило ущільнити зміст розмови, зберігши при цьому природний темпоритм живого мовлення Василя Пазиняка та логіку його аргументації.

Художній монтаж проєкту базувався на принципі динамічного перемикання ракурсів безпосередньо під час розмови спікерів. Пряма склейка (Cut) використовувалася як основний тип монтажного переходу, що дозволило уникнути використання зайвих візуальних ефектів, які відволікають глядача від серйозної правової тематики. Зміна планів здійснювалася відповідно до емоційної напруги діалогу: під час спокійного викладу фактів чи хронології подій використовувалися загальні та середні плани, тоді як у моменти найвищого психологічного навантаження — наприклад, під час спогадів про трагедію 18 лютого 2014 року або у фінальному маніфесті — монтаж переходив на крупний план обличчя героя для максимального утримання уваги аудиторії.

Фінальна обробка та верифікація слів спікера реалізовувалися за допомогою масштабного введення перебивок (B-roll) у вигляді архівних фото- та відеоматеріалів. У моменти, коли Василь Пазиняк деталізував події Революції Гідності або коментував дії Вищої ради правосуддя, на екрані з'являлися документальні кадри з барикад Майдану та фотофіксація засідань. Це перетворило інтерв'ю на повноцінне документальне розслідування з міцною доказовою базою, повністю підготовлене до фінального прорахунку (рендерингу) під технічні вимоги платформи YouTube.

3.6 Додаткові технічні засоби

Для зйомки використовували штативи, акумулятори великої ємності, світлофільтри.

3.7 Висновки до розділу

Технічне та програмне забезпечення, використане під час підготовки, зйомки та постпродакшну бакалаврського медіапроєкту, повною мірою відповідало критеріям та вимогам сучасного цифрового журналістського виробництва. Застосування професійного комплексу апаратних засобів дозволило оптимізувати кожен етап створення аудіовізуального продукту — від первинної фіксації матеріалу до фінального рендерингу майстер-файлу. Завдяки чітко вибудованому технологічному ланцюжку вдалося досягти високої якості зображення та звуку, що є критично важливим для успішної дистрибуції контенту на платформі YouTube.

Одночасна зйомка з трьох знімальних точок у високій роздільній здатності 4K забезпечила гнучкість на етапі нелінійного монтажу та створила

необхідну базу для побудови динамічного відеоряду. Використання логарифмічних профілів у поєднанні з класичним триточковим освітленням на основі LED-приладів із високим індексом кольоропередачі дозволило повністю контролювати світлотіньовий малюнок студії, досягти кінематографічного об'єму та зберегти природні відтінки шкіри спікерів. Таке візуальне рішення допомогло уникнути монотонності великого хронометражу та підкреслило серйозну, аналітичну атмосферу журналістського розслідування.

Вагомим досягненням технологічного процесу стала багаторівнева обробка звукового супроводу як ключового носія інформації в межах лонгфрїду. Роздільний запис аудіосигналу на петличні та резервні мікрофони з подальшою цифровою реставрацією в Adobe Audition дозволив повністю нівелювати сторонні шуми, стабілізувати динамічний діапазон промови та досягти абсолютної розбірливості кожної тези Василя Пазиняка. Проведена нормалізація фінального міксу під технічні стандарти хостингу гарантує якісне сприйняття матеріалу кінцевим споживачем на будь-яких типах відтворювальних пристроїв.

Інтеграція відзнятого матеріалу, архівних документів, комп'ютерної графіки та елементів B-roll у середовищі нелінійного монтажу Adobe Premiere Pro дозволила перетворити розгорнуте інтерв'ю на цілісне документальне розслідування з міцною доказовою базою. Програмний інструментарій мультикамерного редагування та панелі Lumetri Color забезпечив точне технічне зведення планів і ритмічну відповідність відеоряду змісту розмови. У підсумку, задіяне програмне забезпечення та обладнання дозволили трансформувати авторську ідею у конкурентоспроможний медіапродукт професійного рівня, повністю адаптований під високі запити залученої цільової аудиторії.

ВИСНОВКИ

У бакалаврській роботі здійснено комплексне теоретичне дослідження та практичну реалізацію аналітичного аудіовізуального медіапроєкту — авторського YouTube-каналу, присвяченого деконструкції інституційного саботажу та аналізу стану судової системи України крізь призму кримінальних проваджень щодо потерпілих під час Революції Гідності.

Проведені етапи підготовки, зйомки та постпродакшну довели, що проблема затягування процесів, зокрема тривалого розгляду справи Ростислава Пацеляка та дій судді Ясельського, є не поодинокую процесуальною помилкою, а наслідком системного прояву корпоративної поруки всередині суддівського корпусу. В умовах повномасштабної війни подібний інституційний саботаж стає загрозою для національної безпеки, оскільки створює підґрунтя для деструктивних наративів російської пропаганди. Створення авторського медіапродукту дозволило перехопити інформаційну ініціативу, продемонструвавши зрілість українського суспільства, здатного відкрито рефлексувати та очищувати власні державні інститути заради збереження цінностей Революції Гідності. Складність правової тематики та тривалий часовий фрейм зумовили вибір великої аналітичної форми — спецвипуску у форматі тривалого інтерв'ю. В основу продукту покладено синкретичну структуру, де головним каркасом виступає розгорнута аналітична розмова з Василем Пазиняком, спрямована на розкриття причинно-наслідкових зв'язків, маніпуляцій зі строками давності та деконструкцію рішень Великої Палати Верховного Суду. Цей каркас органічно поєднано з елементами публіцистичного маніфесту у фіналі, що трансформувало матеріал із хронікального дослідження на інструмент суспільного впливу й контролю, де журналіст виступає архітектором комунікаційного простору.

Виробництво медіапродукту базувалося на сучасних стандартах цифрового журналістського виробництва на платформі YouTube. Використання одночасної трикамерної зйомки у форматі 4K за правилом третин та із застосуванням логарифмічних профілів дозволило максимально розширити динамічний діапазон камер. Це забезпечило гнучкість на етапі постпродакшну (кадрування без втрати якості, стабілізація зображення) та створило кінематографічний об'єм із природним відтворенням відтінків шкіри спікерів у середовищі нелінійного відеоредактора Adobe Premiere Pro за допомогою вбудованої професійної панелі Lumetri Color. Постановка планів (крупні плани облич героїв та загальний план студійного простору на штативах із рідинними відеоголовами) посилила психологізм сприйняття й допомогла уникнути монотонності великого хронометражу.

Оскільки голоси спікерів є основним носієм розслідувальної інформації, у роботі застосовано професійний комплекс аудіообробки. Завдяки роздільному запису на петличні мікрофони та використанню цифрових інструментів шумопоглинання, параметричної еквалізації та багатодіапазонної компресії вдалося повністю нівелювати акустичні артефакти приміщення та досягти абсолютної розбірливості мови. Фінальний лімітинг за допомогою обмежувача сигналів та нормалізація аудіоміксу під технічні стандарти YouTube гарантують стабільне сприйняття звуку на будь-яких пристроях користувачів.

Маркетинговий аналіз цільової аудиторії виявив чітке ядро споживачів контенту — громадян із високою правовою свідомістю. Основним соціально-професійним ядром стали юристи, правозахисники, журналісти-розслідувачі та адвокати сімей Героїв Небесної Сотні, а вторинним сегментом — громадські активісти, учасники Революції Гідності, волонтери та військовослужбовці віком від 25 до 60 років із вищою освітою. Поведінкові характеристики цієї групи визначають запит на якісний long-form контент без клікбейту чи поверхневих сенсацій. Ефективність просування створеного

ютуб-каналу забезпечується інтеграцією архівних документів, комп'ютерної графіки та елементів B-roll у середовищі монтажу, що підвищує рівень утримання уваги глядача та стимулює аудиторію до активного зворотного зв'язку, перетворюючи медіапродукт на майданчик для громадянського моніторингу судової реформи. У підсумку, бакалаврський медіапроект повністю реалізував поставлену авторську ідею, продемонструвавши, як поєднання глибокої правової аналітики та високотехнологічного медіавиробництва дозволяє трансформувати авторську ідею у конкурентоспроможний журналістський продукт професійного рівня.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Аналітичний звіт щодо деструктивних російських наративів у медіапросторі України... / Центр стратегічних комунікацій та інформаційної безпеки. К., 2025. 92 с.
2. Андрущенко В. Академічна недоброчесність як виклик інтелектуальній спроможності нації. *Голос України*. 2018. 20 лип. С. 10.
3. Біла книга спеціальних інформаційних операцій проти України (2014–2024) / СБУ; ЦПД при РНБО. К., 2024. 145 с.
4. Габермас Ю. Структурні перетворення у сфері відкритості / пер. з нім. А. Онишка. Львів: Літопис, 2000. 320 с.
5. Гібсон Д. Мистецтво зведення: Візуальний путівник по звукозапису та мікшуванню / пер. з англ. К. : Музична Україна, 2019. 264 с.
6. Гоян В. В. Телевізійне виробництво: технологія, майстерність, ефекти. К.: Центр вільної преси, 2015. 312 с.
7. Д'Анкона К. Постправда: Шок у системі / пер. з англ. Д. Поповича. К. : Наш Формат, 2019. 144 с.
8. Довіра до інститутів суспільства та органів влади (результати соціологічного дослідження Центру Разумкова, січень 2025 р.). URL: <https://razumkov.org.ua/> (дата звернення: 15.05.2026).
9. Доктрина інформаційної безпеки України: Указ Президента України від 25 лютого 2017 року № 47/2017 // Офіційний вісник України. 2017. № 22. Ст. 614.

10. ДСТУ 8302:2015. Інформація та документація. Бібліографічне посилання. Загальні положення та правила складання. К.: УкрНДНЦ, 2016. 16 с.
11. ДСТУ ISO 14024:2018. Екологічні маркування та декларації. Принципи та процедури. К.: УкрНДНЦ, 2019. 18 с.
12. Журналістські розслідування в Україні: еволюція форматів та інструменти впливу... *Наук. пр. Ін-ту журналістики КНУ ім. Тараса Шевченка*. 2024. Вип. 12. С. 45–58.
13. Зайцева О. М. Варіантність у родовій категоризації іменників... *Вісник КНЛУ. Серія «Філологія»*. 2018. Т. 21, № 1. С. 121-130.
14. Здоровега В. Й. Теорія і методика журналістської творчості. 3-тє вид. Львів : ПАІС, 2008. 276 с.
15. Зернецька О. В. Глобальна комунікація. К.: Наукова думка, 2017. 350 с.
16. Звіт про розвиток незалежної журналістики та краудфандингових платформ в Україні... / NED. К., 2025. 54 с.
17. Звіт про результати розслідування злочинів, пов'язаних із масовими протестами у 2013–2014 роках... / *Офіс Генерального прокурора*. К., 2024. 88 с.
18. Зражевська Н. І. Теорія медіа та суспільства. К.: Київ. ун-т ім. Б. Грінченка, 2022. 198 с.
19. Інформаційна безпека України в умовах тривалого воєнного стану... / *Центр стратегічних комунікацій та інформаційної безпеки*. К., 2025. 112 с.

20. *Кастельс М. Влада комунікації / пер. з англ. А. Іщенко. К. : КМ-Букс, 2024. 560 с.*
21. *Клепко С. Освіта як сума національної ідеї. Україна в пошуках себе: національна ідея. К.: Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2007. С. 203-221.*
22. *Котлер Ф., Картаджая Х., Сетіаван І. Маркетинг 4.0. Від традиційного до цифрового. К.: КМ-Букс, 2018. 208 с.*
23. *Криміналізація протесту: правовий аналіз законів 16 січня 2014 року... / Центр громадянських свобод. К., 2014. 54 с.*
24. *Кримінальний кодекс України: Закон України від 5 квітня 2001 року № 2341-III : станом на 1 січ. 2026 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 05.06.2026).*
25. *Кузнецова О. Д. Аналітичні жанри журналістики. Львів : ЛНУ ім. Івана Франка, 2018. 240 с.*
26. *Лисейко В. В. Операторська майстерність: композиція кадру та світлові схеми в сучасних медіа. К. : НАМУ, 2022. 184 с.*
27. *Майдан від першої особи. Мистецтво спротиву / під наук. ред. Т. Привалка. К.: К.І.С., 2015. 224 с.*
28. *Макаренко Є. А. Міжнародна інформаційна політика...: автореф. дис. ... д-ра політ. наук. Київ, 2002. 41 с.*
29. *Макінтайр Л. Постправда / пер. з англ. Т. Серебрянської. К. : ArtHuss, 2021. 208 с.*

30. *Мак-Комбс М. Встановлення порядку денного: ЗМІ та суспільна думка / пер. з англ. В. Климчука. К. : Центр вільної преси, 2007. 284 с.*
31. *Мащенко І. Г. Телебачення України. Т. 2. Створення, становлення, розвиток. К.: Тетра, 2000. 460 с.*
32. *Медіа як інструмент деконструкції політичних міфів та збереження колективної пам'яті / за ред. Н. І. Зражевської. К. : Київ. ун-т ім. Б. Грінченка, 2024. 210 с.*
33. *Медіаспоживання в Україні: національне опитування / USAID; ГО «Internews Ukraine». К., 2025. 68 с.*
34. *Миславський В. Н. Нариси історії українського кіно та телебачення: термінологічний словник. Х. : Чорномор, 2020. 412 с.*
35. *Моніторинговий звіт щодо розгляду справ Майдану в судах України за 2024–2025 роки / Адвокатська дорадча група. К., 2025. 74 с.*
36. *Мосенко Ю. О. Державна інформаційна політика України...: автореф. дис. канд. юрид. наук. Київ, 2011. 19 с.*
37. *Мусієнко О. С. Світловий дизайн у сучасному екранному просторі. К.: НАКККіМ, 2019. 144 с.*
38. *Основи методології та організації наукових досліджень / за ред. А.Є. Конверського. К.: ЦУЛ, 2010. 351 с.*
39. *Пазиняк Василь Степанович. Народні депутати України VII скликання. Офіційний портал Верховної Ради України. URL: <http://w1.c1.rada.gov.ua/> (дата звернення: 05.06.2026).*

40. Подвійне громадянство та бронювання від мобілізації екс-командира львівського «Беркуту»: розслідування / Агенція «Слідство.Інфо». URL: <https://www.slidstvo.info/> (дата звернення: 05.06.2026).

41. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 5 травня 2026 року у справі № 990/вп/26 (суддя Ясельський А. М.). ЄДРСР. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/> (дата звернення: 05.06.2026).

42. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 14 травня 2026 року у справі № 990/оос/25 (суддя Ясельський А. М.). URL: <https://supreme.court.gov.ua/> (дата звернення: 05.06.2026).

43. Почепцов Г. Г. Стратегічні комунікації в умовах гібридної війни та постправди. Х. : Фоліо, 2021. 318 с.

44. Про відновлення дії окремих положень Конституції України: Закон України від 21 лютого 2014 року № 742-VII. Відомості Верховної Ради України. 2014. № 11. Ст. 143.

45. Про Вищу раду правосуддя : Закон України від 21 грудня 2016 року № 1798-VIII : станом на 1 січ. 2026 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-19> (дата звернення: 05.06.2026).

46. Про закриття кримінального провадження...: Ухвала Святошинського районного суду міста Києва від 29 лютого 2024 року у справі № 759/10123/16-к (Пацеляк Р. М.). ЄДРСР. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/117345612> (дата звернення: 05.06.2026).

47. Про ліквідацію підрозділів особливого призначення «Беркут»: Наказ МВС України від 25 лютого 2014 року № 144. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0327-14> (дата звернення: 05.06.2026).

48. Про призупинення процесу підготовки до укладання Угоди про асоціацію між Україною...: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 21 листопада 2013 р. № 905-р. Офіційний вісник України. 2013. № 92. С. 59.

49. Про притягнення судді Ясельського А. М. до дисциплінарної відповідальності: Рішення ВРП від 12 листопада 2025 року № 3412/2дп/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/> (дата звернення: 05.06.2026).

50. Проблеми здійснення правосуддя в умовах повномасштабної агресії РФ... / Центр дослідження правосуддя. К., 2025. 114 с.

51. Романова Н. В. Наративний аналіз у дослідженні сучасного медіадискурсу. Наукові записки Інституту журналістики. 2024. Т. 78. С. 14–26.

52. Справа беркутівця Пацеляка: закриття за строками давності... / «Watchers.Media». URL: <https://watchers.media/> (дата звернення: 05.06.2026).

53. Справи Майдану: Звіт про результати розслідування злочинів... / Офіс Генерального прокурора. К., 2025. 112 с.

54. Стан правосуддя в Україні: оцінка громадян та правників / Фонд «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва. К., 2025. 45 с.

55. Судові репортажі та правовий моніторинг: аналіз діяльності мультимедійного видання «Watchers.Media». Детектор медіа. 2024. URL: <https://detector.media/> (дата звернення: 05.06.2026).
56. Суспільно-політичні настрої населення України: моніторинг інституційної довіри... (березень 2026 р.) / Центр Разумкова. К., 2026. 88 с.
57. Теорія і практика екранних мистецтв: цифрова епоха / за ред. О. В. Безручка. К. : КиМУ, 2023. 312 с.
58. Терещук В. І. Політичні проблеми розвитку global медійної системи в постбіполярний період. К.: Таксон, 2019. 350 с.
59. Трансформація суспільної оцінки Революції Гідності в умовах тривалої війни / Фонд «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва. К., 2025. 62 с.
60. Усна історія (не)вигаданого минулого: теорія та практика дослідження / за ред. О. Р. Полянської. Х. : Права людини, 2018. 232 с.
61. Філенко І. Історична ретроспектива еволюції ролі ЗМІ в міжнародних відносинах. Актуальні проблеми міжнародних відносин. 2008. Вип. 107, ч. II. С. 181-184.
62. Флюр О. М. Інтеграція України у світовий інформаційний простір: дис... канд. політ. наук. К., 2004. 192 с.
63. Фуко М. Археологія знання / пер. з франц. В. Шовкуна. К. : Основи, 2003. 326 с.

64. Фуко М. *Інтелектуали і влада / пер. з франц. П. Таращука. К. : Основи, 2002. 382 с.*
65. Чічановський А. А., Старіш О. Г. *Інформаційні процеси в структурі світових комунікаційних систем. К.: Грамота, 2010. 568 с.*
66. *Disorder and the Disinformation Society: the social dynamics of information, networks and software / J. P. Marshall et al. N.Y.: Routledge, 2015. 301 p.*
67. Entman R. M. *Framing: Toward Clarification of a Fractured Paradigm // Journal of Communication. 1993. Vol. 43, No. 4. P. 51–58.*
68. Iosifidis P. *Global Media and Communication Policy. Basingstoke: Palgrave Macmillan, 2011. 288 p.*
69. McCombs M. E., Shaw D. L. *The Agenda-Setting Function of Mass Media // Public Opinion Quarterly. 1972. Vol. 36, No. 2. P. 176–187.*
70. Owens J. *Television Production. 17th Edition. New York: Routledge, 2019. 434 p.*
71. Thompson P. *The Voice of the Past: Oral History. 4th ed. Oxford : Oxford University Press, 2017. 496 p.*

ДОКУМЕНТАЦІЯ

Сценарний план (монтажний лист) спеціального випуску аналітичного інтерв'ю з В. С. Пазиняком для ютуб-каналу «Революція гідності: післямова барикад».

Попунктний перебіг медіапродукту:

1. 00:00:00 – 00:00:24 | Тизер («Гачок» для утримання уваги)

a. Візуальний ряд: Динамічний швидкий монтаж емоційних фрагментів відповідей В. Пазиняка.

b. Аудіоряд: Звуковий ефект (Impact). Пряма мова гостя: «...я побачив всю глибину падіння нашої судової системи... ви показуєте, що ви є аморальні, що ви є нечесні, що ви є несправедливі, що ви є замовні!»

2. 00:00:24 – 00:00:34 | Інтро (Архівна хроніка Майдану)

a. Візуальний ряд: Архівні кадри хроніки Революції Гідності у центрі Києва. На відео накладено легкий ретро-фільтр.

b. Аудіоряд: Автентичний аудіозапис новинного репортажу 2013 року: «Громадський порядок у центрі міста охороняли спецпризначенці з Беркути та Барса. О 4-тій ранку почалася зачистка, там били понад сотню людей...»

c. Монтажні особливості: Наростання низькочастотного фонового шуму для створення драматичної атмосфери.

3. 00:00:34 – 00:01:09 | Представлення теми

a. Візуальний ряд: Анімована графічна заставка ютуб-каналу «Революція гідності: післямова барикад». Перехід на загальний план.

b. Аудіоряд: Музичний трек-підложка притишується під голос мовця. **Текст ведучого:** «Сьогодні я спілкуюся із Василем Пазиняком. Ми говоритимемо про закриття справ злочинців

Майдану, аналізуватимемо судову систему України та дізнаємося більше...»

4. 00:01:09 – 00:02:40 | Блок 1. Мотивація правозахисної діяльності

а. Візуальний ряд: Чергування планів: перехід із загального плану студії на крупний план В. Пазиняка.

б. Аудіоряд: Запитання ведучого: «Для кращого знайомства з глядачами прошу Вас коротко розповісти про ті причини, які змушують роки поспіль відвідувати судові засідання, спілкуватися із суддями та постійно пам'ятати роки Революції Гідності?».

5. 00:02:40 – 00:03:34 | Блок 2. Проблема штучного затягування процесів

а. Візуальний ряд: Крупний план гостя, періодичне переключення на реакцію ведучого (середній план).

б. Аудіоряд: Уточнення/запитання ведучого: Спрямування розмови на тему хронології розгляду справ та реакції громадського сектору на затягування процесів у судах.

6. 00:03:34 – 00:04:15 | Блок 3. Закриття справ за термінами давності

а. Візуальний ряд: Середній план гостя, виведення текстової інфографіки на екран.

б. Аудіоряд: Запитання ведучого: Аналіз правових наслідків багаторічного розгляду справ у контексті річниці Дня Свободи та Гідності.

с. Суть відповіді: Спікер зазначає, що за 10 років було закрито понад 100 кримінальних проваджень через закінчення термінів давності. Згадує про гостру дискусію в Генеральній прокуратурі під час звіту Департаменту у справах Майдану.

7. 00:04:15 – 00:05:39 | Блок 4. Втеча ексчиновників та координація майданівців

a. *Візуальний ряд*: Крупний план гостя, що підкреслює емоційну напругу.

b. *Аудіоряд*: **Запитання ведучого**: «*Повтікали — маєте на увазі беркутівці?*» * *Суть відповіді*: Спікер підтверджує втечу бійців «Беркуту» та топчиновників (Янукович, Захарченко) за кордон. Наголошує, що майданівці, які пішли на війну безпосередньо з барикад, постійно тримають зв'язок, і це є стимулом не опускати рук.

8. 00:05:39 - 01:17:22 | Блок 5. Комплексний аналіз судової системи України (Основна частина)

a. *Візуальний ряд*: Комбінований монтаж: загальні плани студії, чергування середніх та крупних ракурсів камери.

b. *Аудіоряд*: **Серія тематичних запитань ведучого протягом блоку**: Запитання щодо інституційного моніторингу ВРП, штучного відкладання засідань, маніпуляцій законодавством, процесуальних зачіпок адвокатів підсудних та ролі незалежних розслідувань у висвітленні цих процесів.

9. 01:17:23 – 01:19:24 | Блок 6. Маніфест невідворотності відповідальності

a. *Візуальний ряд*: Статичний, максимально крупний план В. Пазиняка. Емоційний апогей випуску.

b. *Аудіоряд*: **Запитання ведучого**: Перехід до підбиття підсумків розмови та оцінки майбутнього українського правосуддя.

c. *Суть відповіді*: Емоційне звернення спікера до суддівського корпусу про недопустимість корупції та аморальності під час війни. Заява про те, що військові на фронті ведуть реєстри недоброчесних суддів. «*800 наших ходінь по 800 судах міста Києва доказали, що в нас немає ні справедливості, ні правосуддя, але час розплати обов'язково настане*».

10. 01:19:25 – 01:22:32 | Аутро. Фінальні титри та оцінка журналістської роботи

а. *Візуальний ряд*: Загальний план студії, фіксація завершення бесіди. Поступовий перехід екрана у затемнення (Fade to Black) та вихід фінальних титрів медіапроєкту.

б. *Аудіоряд*: **Текст ведучого**: *«Пане Василю, пропоную завершити на цій ноті. Дуже дякую вам за розмову, було дуже змістовно. Дякую за те, що завітали».*

АНОТАЦІЯ

Романюк Я. А. Створення авторського ютуб-каналу про судову систему України в контексті справ потерпілих під час Революції Гідності

Ключові слова: Революція Гідності, справи Майдану, судова реформа, інституційний саботаж, аналітичне інтерв'ю, YouTube, цифрові медіа, громадянське суспільство.

Бакалаврську роботу присвячено дослідженню та практичній реалізації аналітичного аудіовізуального медіапроєкту, спрямованого на деконструкцію феномену інституційного саботажу всередині судової системи України. У роботі проаналізовано комплекс факторів — від внутрішньої корпоративної поруки суддівського корпусу до безпекових викликів в умовах повномасштабної війни, які суттєво гальмують розгляд резонансних кримінальних проваджень, зокрема справ Майдану та кейсу Ростислава Пацеляка. Особливу увагу приділено ролі незалежної журналістики як інструменту інституційного моніторингу та протидії деструктивним дезінформаційним наративам.

Центральним елементом дослідження є створення та випуск авторського медіапродукту — розгорнутого аналітичного інтерв'ю (спецвипуску) з народним депутатом України VII скликання, активістом та правовим аналітиком Василем Степановичем Пазиняком. Через синкретичну жанрову структуру, яка поєднує ознаки аналітичної розмови та публіцистичного маніфесту, у проєкті трансформовано складні процесуальні механізми (штучне затягування засідань, маніпуляції зі строками давності, рішення ВРП та Великої Палати Верховного Суду) у зрозумілу для широкої аудиторії мову фактів.

У роботі детально описано повний технологічний цикл виробництва (виробничий етап) та постпродакшну відео. Обґрунтовано використання

професійного апаратного забезпечення (трикамерна зйомка у форматі 4К, лог-профілі, LED-освітлення) та програмного інструментарію (Adobe Premiere Pro, Lumetri Color, Adobe Audition). Окрему увагу приділено маркетинговому аналізу цільової аудиторії та стратегії дистрибуції контенту на платформі YouTube, зокрема адаптації long-form контенту через мікроформати (YouTube Shorts).

Таким чином, ця робота поєднує глибоке академічне осмислення проблем судочинства із високотехнологічним медіавиробництвом, демонструючи спроможність цифрової журналістики повертати тему правосуддя у фокус національного порядку денного.

ANNOTATION

Romaniuk Ya. Creating an author's YouTube channel about the judicial system of Ukraine in the context of cases of victims during the Revolution of Dignity.

Keywords: Revolution of Dignity, Maidan cases, judicial reform, institutional sabotage, analytical interview, YouTube, digital media, civil society.

This bachelor's thesis is dedicated to the research and practical implementation of an analytical audiovisual media project aimed at deconstructing the phenomenon of institutional sabotage within the judicial system of Ukraine. The paper analyzes a complex of factors — from the internal corporate solidarity of the judiciary to security challenges under the conditions of full-scale war, which significantly delay the consideration of high-profile criminal proceedings, particularly the Maidan cases and the case of Rostyslav Patselyak. Special attention is given to the role of independent journalism as a tool for institutional monitoring and countering destructive disinformation narratives.

A central element of the research is the creation and release of the author's own media product — an extensive analytical interview (special issue) with Vasyl Stepanovych Pazyniak, a member of the Parliament of Ukraine of the VII convocation, activist, and legal analyst. Through a syncretic genre structure that combines the features of an analytical discussion and a publicistic manifesto, the project transforms complex procedural mechanisms (artificial delays of hearings, manipulation of statutes of limitations, decisions of the HCJ and the Grand Chamber of the Supreme Court) into a language of facts understandable to the general public.

The thesis details the full technological cycle of production and post-production of the video. It justifies the use of professional hardware (three-camera shooting in 4K format, log profiles, LED lighting) and software tools (Adobe

Premiere Pro, Lumetri Color, Adobe Audition). Particular emphasis is placed on the marketing analysis of the target audience and the strategy of content distribution on the YouTube platform, including the adaptation of long-form content through micro-formats (YouTube Shorts).

Thus, this thesis combines deep academic reflection on justice issues with high-tech media production, demonstrating the capability of digital journalism to return the topic of justice to the focus of the national agenda.